XII. évfolyam, 17. szám
1956 április 26.
Ára 70 fillér

Ludas Matyi

LONDONBAN

Amerikai újságíró: Mondja csak, miért maguknál vacsorázik a szovjet küldöttség?
Angol polgár: Úgy látszik, az angolok jobban főznek, mint az amerikaiak!

Megjött a bank!

Az USA a bagdadi paktum gazdasági bizottságának tagja lett.

— Kezdhetjük a partit, effendik! Itt a dolesi, itt a kanna — hol az olaj?

Látogatás 5-től 7-ig

Péter az eszpresszóban beleütközött Elemérbe.

— Hogy vagy?

— Te hogy vagy?

Egyik sem várt választ, nem is kapott. Elemér felelet helyett fontoskodva megszólalt:

— Rostás Lacit megoperálták. Benn voltam nála a kórházban.

A beteg szenvedését tökéletesen háttérbe szorította a kórházlátogatás hőstette.

— Az isten háta mögött van a kórház, villamoson háromnegyed óra! Barátom, micsoda tömegen kellett magam átverekednem a kapunál, amíg megtudtam, melyik kórteremben fekszik. És benn a szobában! Hatan feküsznek, csupa súlyos operált, eszembe jutott, amikor én feküdtem a Jánosban, olyan émelyítő éterszag csapott meg, majdnem elszédültem...

A beteg gyermekkori jóbarátjuk volt, ezért Péter itt udvariatlanul közbevágott:

— Laci hogy van?

— Sápadtan kezet nyújtott és azt mondta: „Elemér, te aztán igazi jóbarát vagy!" Öt mignont vittem neki.

Péter elhatározta, hogy ő is meglátogatja Lacit. Nagy érzés törődni a szenvedőkkel, gyámolítani az elesetteket. Milyen jól esik a halálfélelmek között vergődő jóbarátnak a vigasztaló szó, a nagy együttérzés, a kis ajándék. Nem mignont kell neki vinni, nem ilyen köznapi, mondhatni sematikus ajándékot, amely ott virít minden kórházi ágy hálószekrényén! Nézte a kirakatokat és összeállította az ajándékok gazdag listáját. Konyak, édesség, gyümölcs, kompót. Citromot fog szerezni a föld alól is, de ha ott nem akad, az eszpresszóban leblokkoltat négy limonádét.

A látogatás nagy gondolatának mézes perceiben izgatottan hívta fel a kórházat. Szenvtelen női hang közölte:

— Vakbélgyulladás, az operáció jól sikerült, de ha még fél órát vártak volna vele...

Az ápolónő itt sóhajtott, Péterre bízta, találja ki, mit eredményezett volna a félórás késedelem. De Péter nem ijedt meg, mert még eddig nem találkozott olyan vakbéloperációval, amelyet ne az utolsó fél órában végeztek volna.

— Szabad látogatni?

— Hogyne. Szerdán és pénteken öttől hétig, vasárnap...

— Köszönöm, én már pénteken kimegyek.

Két napig csak a látogatás foglalkoztatta. Gondosan feljegyezte a vásárolandó ajándékok lajstromát. A nyalánkságokhoz könyvet is csatolt. Mindenkinek elújságolta:

— Szegény Laci életveszélyes operáció után fekszik kórházban. Pénteken kimegyek hozzá...

Pénteken esett az eső. Ilyen időben a csalóka, egészségtelen tavaszban nem tanácsos távoli kirándulásokat tenni. Vasárnap délelőtt sokkal alkalmasabb. Nagy érzés lesz megölelni a jóbarátot, átnyújtani az ajándékokat és utána kilépni a kórház kapuján a jól elvégzett magasztos feladat büszke tudatával.

Vasárnap elhúzódott az ebéd. Különben sem jó a vasárnap. A család körülfonja az ágyat. Nagy tömegek vonulnak fel, elszívják a levegőt a betegek elől. Bölcs rendelkezés, egy beteget egyszerre csak ketten látogathatnak. Ő bizonyára a harmadik lenne vagy a hatodik, ott kellene ácsorogni a kietlen kórházi folyosón. Szerda, az nagyszerű nap!

Egészen megfelejtkezett róla, hogy szerdán kártyapartija van. Péntek a legalkalmasabb a látogatásra. De aztán pénteken közbejött egy értekezlet, vasárnap kirándult, szerdán randevúja volt egy kaposvári nővel, akivel Mátraházán ismerkedett meg és pont erre az egy napra jött fel a fővárosba.

Így suhantak el a napok régi rossz szokásuk szerint, amikor összetalálkozott Elemérrel.

— Péter, miért nem mész már ki Lacihoz? Beszéltünk rólad és éreztem, halálosan fáj neki, hogy éppen te nem látogatod meg...

A kocka el volt vetve. Ha nem is azonnal, de egy hét múlva szerdán délután hat órakor Péter nekiiramodott a kórháznak. Vásárlásra már nem jutott ideje, egy büfében vett öt mignont. Rossz lelkiismerettel lépett be a kórház ódon kapuján. Még sok embert furdalhatott a lelkiismeret, mert rengetegen tolongtak a portás előtt.

— Rostás László elvtárs már egy hete eltávozott tőlünk — olvasta a portás a nagykönyvből.

— Másik kórházba? — reménykedett Péter.

— Nem kérem. Gyógyultan haza.

Péter bosszúsan morogta a foga között:

— Kikutyagoltam ide a világ végére és ő már nincs itt. Tapintatlan fráter.

És a villamos peronján mélabúsan kezdte majszolni a rózsaszínű mignonokat.

Stella Adorján

A győztes

A baráti társaság a vendéglő legnagyobb asztalához ült. Vidám borozgatás közben Krumpliról, a kutyáról kezdtek beszélgetni. Persze Családi, a gazdája hozta szóba.

— Ilyen kutya nincs még egy a világon — dicsekedett. Elmegy bevásárolni és a pénztárnál megvárja a visszajáró pénzt, azután a vásárolt holmi alá, a kosár fenekére dugja. Sajnos, KÖZÉRT-be nem engedik be.

— Ez aztán kutya — mondta elismerően Telegdi, az anyagbeszerző. — Nekem nincs kutyám, de ilyet szívesen elfogadnék.

Bodonyi, a másik kutyatulajdonos legyintett:

— Az semmi. Az enyém énekel! Szutyok, a kutyám, muzikális zseni. Ha hegedülök, mindig a kellő helyen csahol bele.

— Na ez a Szutyok még a Krumplinál is különb! — állapította meg Telegdi.

A szomszéd asztaltól átszólt valaki:

— Bocsánat, hogy beleszólok, de az én kutyám, a Kevert, számolni is tud. Ha azt mondom, öt, akkor ötször üt a praclijával a padlóra. Ha Kevert ember lenne, jobban számolna, mint az a Pataki! És még valamit. Egymás után három bukfencet tud csinálni.

Telegdi elismerően bólintott:

— Szinte hihetetlen! Ez a Kevert egy csoda! Csak a sok kunszttól ne felejtsen el ugatni...

A pincér sem maradt szótlan.

— Kérem, nekem is van kutyám. Ugy hívják, hogy Morzsa. Petőfi költeménye után neveztük el, mert a miénk is mindig hegyezi a fülét. Hogy mit tud? Végigtolja a gyerekkocsit a téren és jelzi, hogy a gyereket tisztába kell tenni.

Telegdi kétszer is megismételte:

— Ez igen! Ez igen!

Az asztal végéről Neményi jelentkezett:

— Nekem is van egy szép kutyám.

Ketten is megkérdezték:

— Mit tud a te kutyád? Énekel?

— Nem. Énekelni nem tud.

Krumpli gazdája most újra megszólalt:

— Elfelejtettem mondani, hogy a kutyám még valamit tud: a vízcsapból iszik!

Telegdi zavartan jegyezte meg:

— Az ember most már igazán nem tudhatja, hogy melyik kutya viszi el a pálmát. Krumpli, Kevert, Szutyok vagy Morzsa?

— Na és a tied?

— A Csibi? Egész nap lustálkodik. Van egy vicces tartása. Mind a négy lábát a hasa alá húzza és úgy fekszik a szőnyegen. Ha odanézek, gyors ütemben csóválja a farkát.

— Na és?

— Mi az, hogy na és? Kevés kutya tud ilyen murisan feküdni. Persze mást is tud. Ha valaki elmegy az ajtó előtt, olyan dühösen ugat, mintha mindig csak betörők járnának a gangon. Aztán felém fordul és elismerést kér a szemével.

Telegdi újra megkérdezte:

— Na és?

— Ez sem elég? Hát ezenkívül még folyton vakarózik. Minden séta alkalmával bolhákat szed fel. Ha megtalálja, jobban örül, mintha cukrot kapott volna.

Telegdi sajnálkozva fordult a többi kutyatulajdonoshoz:

— El voltam ragadtatva a Szutyoktól meg a többiektől, de legkutyább kutyának a Csibit tartom. Ha versenyt rendeznének közöttük, őt tenném meg győztesnek. Ha kutya, legyen kutya. Éppen elég baj, hogy mi emberek olyan sokszor mást csinálunk, mint kellene.

Palásti László

Előzetes önkritika

— Miért térdepeltettek ki?

— Meg fogod érteni, ha elmesélem...

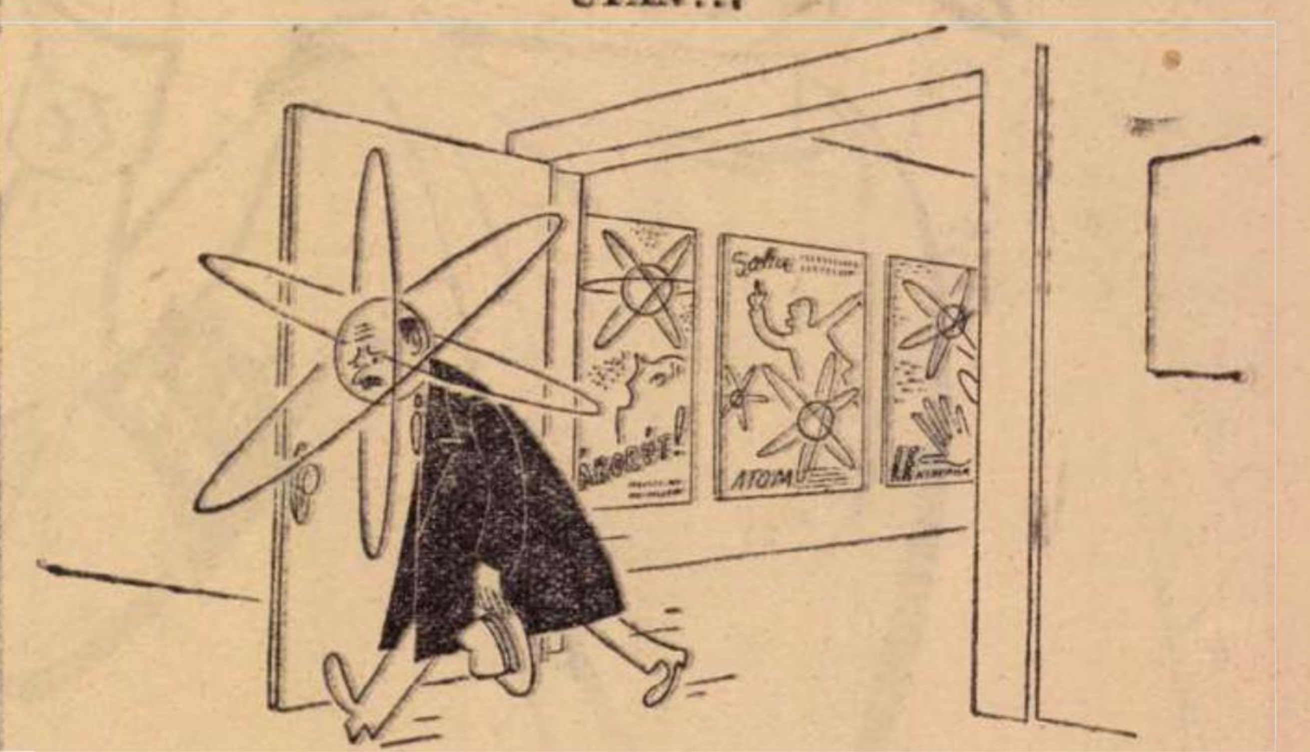
Három karikatúra a PLAKÁTKIÁLLÍTÁSRÓL

A MÁSIK VÉGLET...

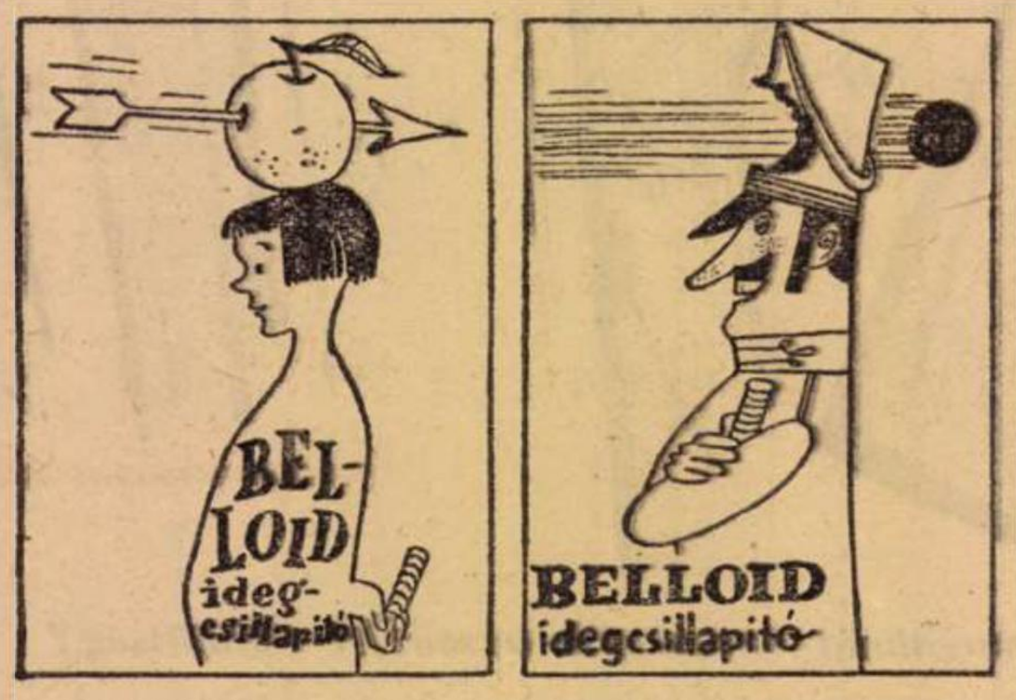

...a sokáig divatban volt naturalista giccsek után.

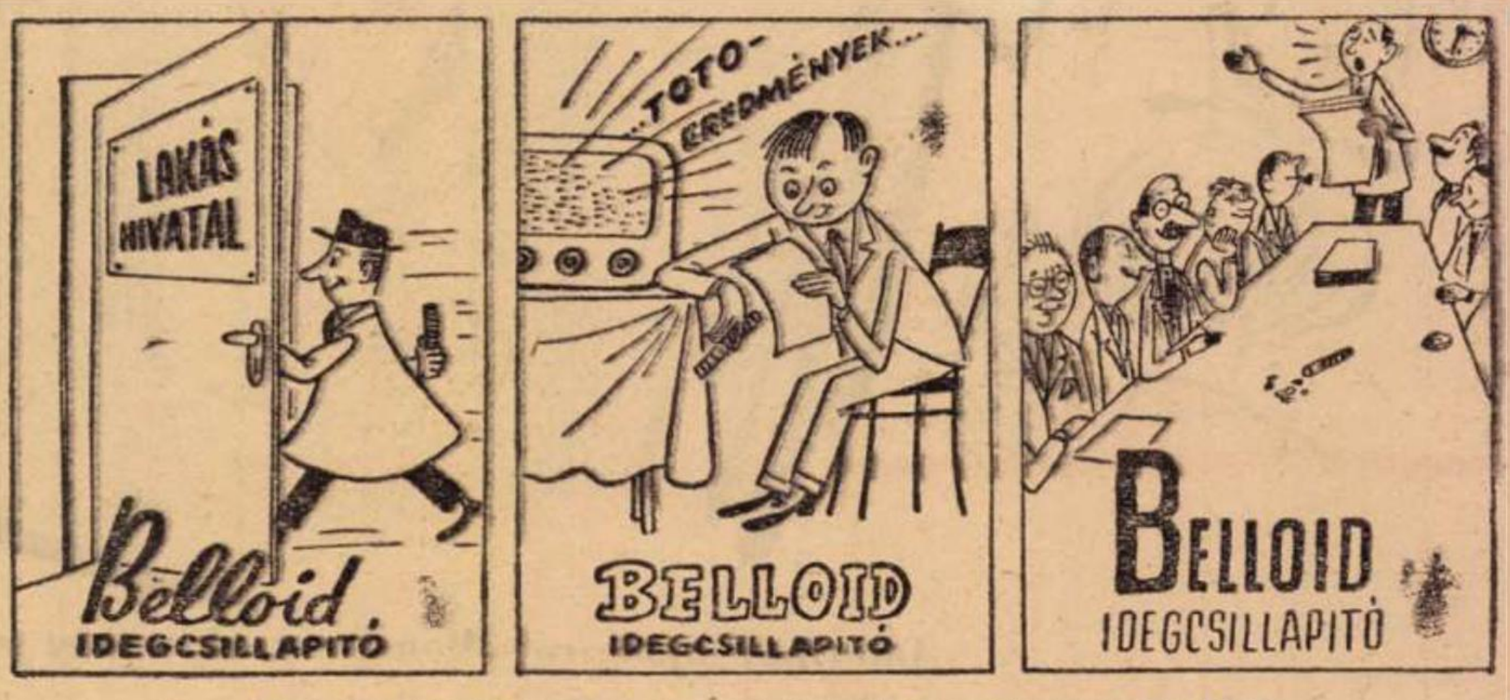
A SOK ATOMMAGOT ÁBRÁZOLÓ PLAKÁT MEGTEKINTÉSE UTÁN...

...zúgó fővel távozik a néző.

A kiállításon ezt a két Belloid-plakátot láttuk.

Kiegészítésül ezeket a mai témákat melegen ajánljuk.

(Kasso — Sándor rajzai)

GUMIABRONCS

— Halló, Gumiabroncs?

— Nem kéremszépen, ez magánlakás.

Kattanás.

Két perc csend. Reggel hét óra van, nyolcra megyek — na, hová megyek? — persze, értekezletre. Gyerünk gyorsan fürödni. Már dobnám le a papucsomat, de ez a telefon...

— Halló, Gumiabroncs?

— Nem kérem... eggyel mellé tetszett tárcsázni, magánlakás.

— Az öreganyja tárcsázott mellé..., ez a rühös központ...

— Jó kérem, megengedem, szíveskedjék újra hívni.

Nem felel, lecsapja. Megértem. Én is lecsaptam, amikor utolsó tantuszomért a múltkor a sertésvágóhíd jelentkezett a Szépirodalmi Könyvkiadó helyett. Egyik lábam a fürdőkádban. Cseng a telefon.

Nem veszem fel, nem veszem fel, mert megfázom. De úgy cseng mint a bolond, mit csináljak?

— Halló, Gumiabroncs?

— Ó... dehogy... magánlakás.

Valamit mond, nem akarom megérteni, hogy mit, különben lehet, hogy tévedtem, ilyen szavakat nem mondhatott egy férfi egy nőnek, ez csak képzeletem illetlen játéka.

Nem, most már nem veszem fel. Csengjen, szakadjon meg, nem vagyok ideges.

— Halló, Gumiabroncs?

— Nem kéremszépen... ez nem a Gumiabroncs... szeretnék megfürödni.

— Ffuj, ledér nőszemély, mi közöm nekem ahhoz? Nem adná le televízión?

Kattanás. Lecsapta a kagylót. Még ő csapta le.

De úgy kellett nekem, mit állok szóba egy ilyen udvariatlan alakkal?

Már megint csöng. Juuuj... nem veszem fel, már irtózom a gumiabroncs rekedt hangjától... nem veszem fel.

De a telefon zörög, szétszakítja a dobhártyámat, hátha most mégis engem keresnek, életbevágóan fontos ügyben, kihúzták a békekölcsönömet, a regényem megjelenik afgán fordításban, színdarabot kér a Comedie Francaise... nem veszem fel akkor sem, leszereltetem, kikapcsoltatom, kidobom az ablakon. De cseng, cseng, jaj...

— Halló... Gumiabroncs?

— Nem kérem..., magánlakás... — hörgöm elhalóan.

— Dögöljön meg... oda a tizedik tantuszom.

Nahát ez óriási. Most már lüktet a halántékomon az ér, csak tudnám, ki volt ez, nekimennék, kikaparnám a szemét, szorítanám a nyakát, amig csak azt nem hörögné, hogy nem kell a gumiabroncs.

És most lelki szemeimmel megláttam embertársamat a telefon másik végén, akinek már szederjéskék az arca, nincs a zsebében egy fia érme, pedig életbevágóan fontos ügye van a Gumiabronccsal, liheg, veríték folyik a nyakán, azon gondolkozik, hogy most rögtön taxiba vágja magát és úgy rohan a Gumiabroncshoz, amit reggel óta reménytelenül próbál feltárcsázni. Ó, kedves embertársam, nincs más hátra, leülök a telefonhoz, és bemondom neki a Gumiabroncsot és elintézek mindent, amit csak akar, szállítok neki, vásárolok tőle...

És máris cseng.

— Halló! — kiáltja megint a férfihang, de gyorsan és diadalmasan közbevágok:

— Itt Gumiabroncs.

— Nem értem — hangzik furcsán, dadogva. Alighanem az öröm vette el az eszét.

— Itt Gumiabroncs — ismétlem meg.

A férfihang káromkodik egy óriásit és lecsapja a kagylót.

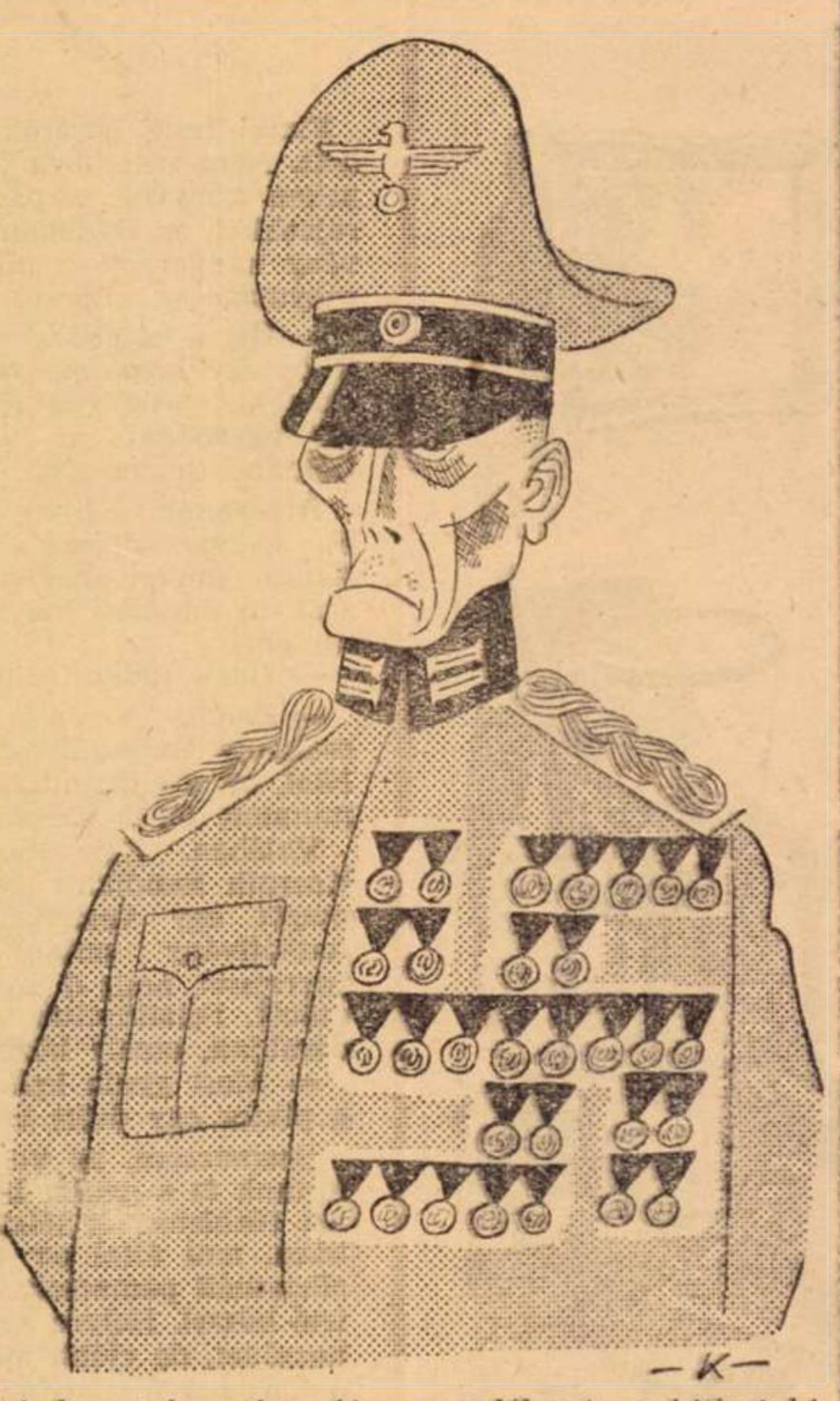
Nem dőlt be, megismerte a hangomat. Mit csináljak?

Kissé mosdatlanul és nagyon náthásan érek az értekezletre. Gyanús csend, nagyon elkéshettem. A titkárságon még időm sincs mentegetőzni, amikor elémjön Z. Y., és sajnálkozva mondja, hogy elmarad az értekezlet, holnapra halasztották. Megpróbáltuk telefonon értesíteni — mondja, — de folyton mással beszélt a száma. És amikor azt hittük, hogy kapcsol a telefon, valami Gumiabroncs jelentkezett. Ugye nem haragszik?

— Deb haragszob, dincs biért — felelem bánatosan és bemegyek a legközelebbi patikába kalmopirinért.

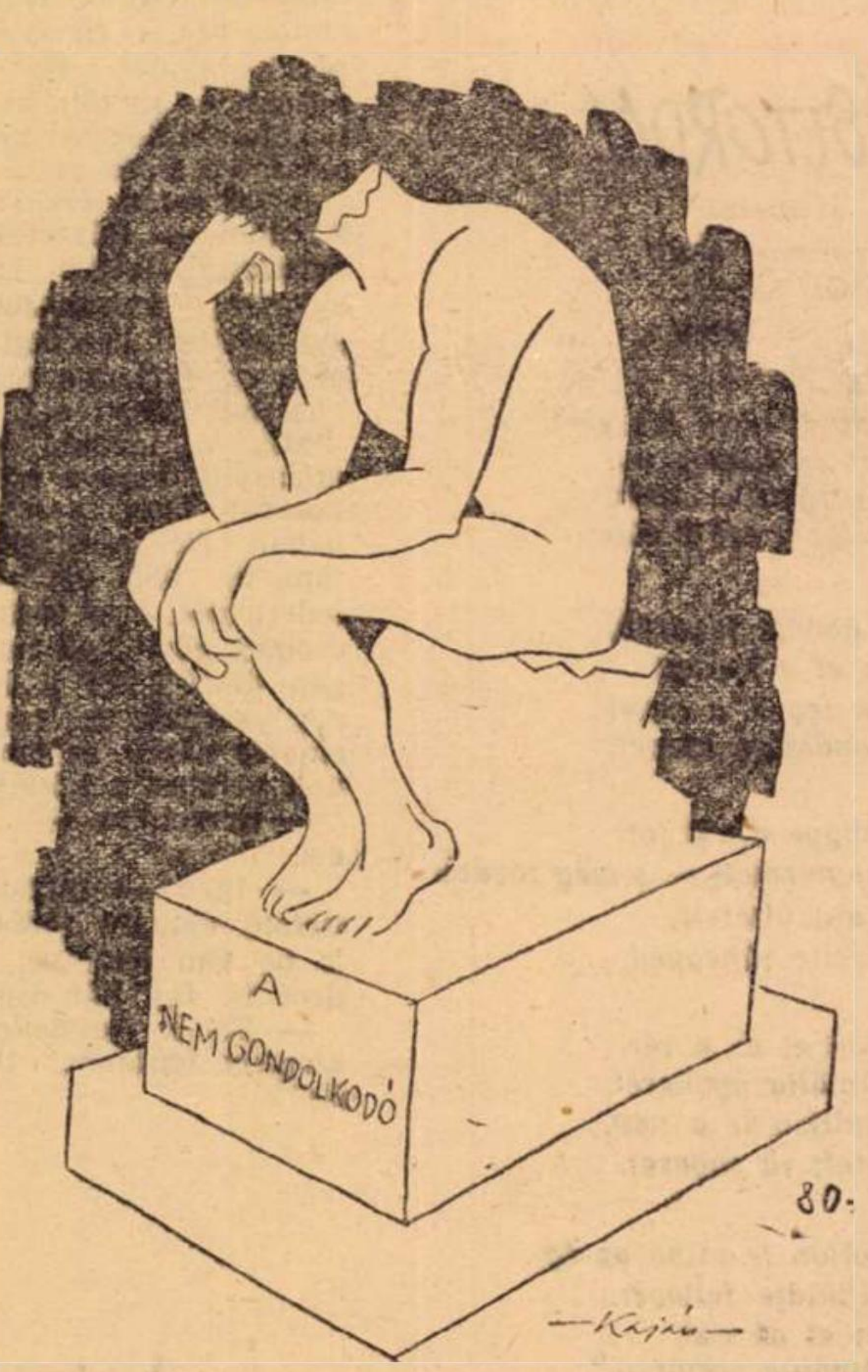
Fehér Klára

Stílszerű viselet

A bonni kormány újra engedélyezte a hitleri kitüntetések viselését — horogkereszt nélkül.

A DOGMATIZMUS SZOBRA

Hivatnak A SZEMÉLYZETIRE

A telefon megszólalt. Ő vette fel a hallgatót.

— Igen, én vagyok...

Néhány pillanatig nem szólt semmit, aztán azt mondta:

— Igen rögtön jövök.

A kollégák kérdő pillantására csak ennyit mondott:

— Hivatnak a személyzetire!

— Tessék, üljön le, kartárs — mondta a személyzeti szobában a titkárnő. — Juhai elvtársnál vannak, azonnal szólok...

Azzal visszaült az írógéphez és gépelni kezdett. Ő leült az egyik székre, s felemelt az asztalról egy képes folyóiratot. Lapozni kezdte. Új ugrósáncot építettek a kékesi sielőknek... Miért hivattak a személyzetire? Ezen a héten egyszer sem késtem... Talán azért, mert azt mondtam a tegnapi ebédre, hogy ilyet nem szabad feltálalni, egészen odakozmált... Én nem is kifogásoltam az ebédet, csak bíráltam. Nézd, Juhai elvtárs, közös érdekünk, hogy az üzemi koszt jó legyen, ha nem mutatunk rá az odakozmált hibákra, akkor... Szamárság! Emiatt nem hivatják az embert. Ilyesmiért egyszerűen telefonon szólt volna fel, hogy ne jártassam annyit a számat.

Vidám, táncos felvonulás Mezőhegyesen... Milyen derűs kép ez itt a képeslapban, csupa mosolygó lány és mosolygó fiatal fiú... Könnyen mosolyognak. Őket nem hivatták a személyzetire. Miért nincs a képeslapokban olyan kép, amelyben redőzött homlokú férfi ül egy szobában, az ablakon beárad a tavaszi verőfény, a titkárnő veri az írógépet és... Mit írhat ez a titkárnő? Mintha időnként felém pislogna. Talán... talán éppen az én ügyemben?... Talán valami tényállást ír le... Valaki beírt a személyzetire, hogy én... Mit hogy én? Mi van velem?

— Rögtön szólok Juhai elvtársnak, hogy vár rá a kartárs — állt fel a titkárnő és az imént gépelt papírlappal a kezében bement a szomszéd szobába.

Most már bizonyos! Láttam a szemén, hogy rólam írt valamit...

Miért hivattak a személyzetire? Lehet, hogy meglátott valaki, amikor Zsuzsival sétáltunk? A bérelszámolóban dolgozik, nem szeretik, ha a vállalati dolgozók udvarolnak egymásnak... Hidd el, Juhai elvtárs, véletlenül találkoztunk, arra volt dolgom, Zsuzsinak is és... Igen, tudom, hogy a látszat, de ugye, mi nem ítélünk a látszat alapján, mi megnézzük az emberi rugókat, ugyebár... Lehetetlen, hogy Zsuzsival megláttak, este nyolckor találkoztunk, a Filatori gátnál, arra nem jár kollega... Dehát akkor miért?... Valaki beköpte, hogy két héttel ezelőtt egy nappal többet csúsztattam! Ugy van! Csak ez lehet! Kérlek, Juhai elvtárs, hidd el nekem, te ismersz engem, nem ma kerültem ide a vállalathoz, helyettem a munkám beszél... Az úgy volt, hogy nekem járt volna két teljes munkanap csúsztatásban, de volt még az elmúlt évről két töredéknapom és január másodikán, tudod, amikor az üzemi mulatságon én szájharmónikáztam... szóval, kérlek, Juhai elvtárs, hidd el nekem, én olyan szerencsétlen vagyok, nekem gyerekkoromban nem volt anyám és nem volt otthonom, az iskolában is pikkelt rám a földrajztanár, kérlekszépen, Juhai elvtárs...

— Tessék! — nyitotta ki az ajtót a titkárnő.

Juhai nem volt egyedül. Az SZB-elnök ült mellette. Kezében tartotta a papírlapot.

(Szóval az SZB is belefolyik... Rettenetes! Csak a csúsztatás miatt lehet ... Kérlek, Juhai elvtárs, hidd el nekem, te ismersz engem, itt közönséges rágalomról...)

— Tulajdonképpen én kérettelek — szólalt meg az SZB-elnök —, mert te Lillafüredre kérted a beutalásodat augusztusra, viszont most kaptuk ezt a kimutatást, hogy Lillán nincs helyünk, megfelelne-e Mátraháza?

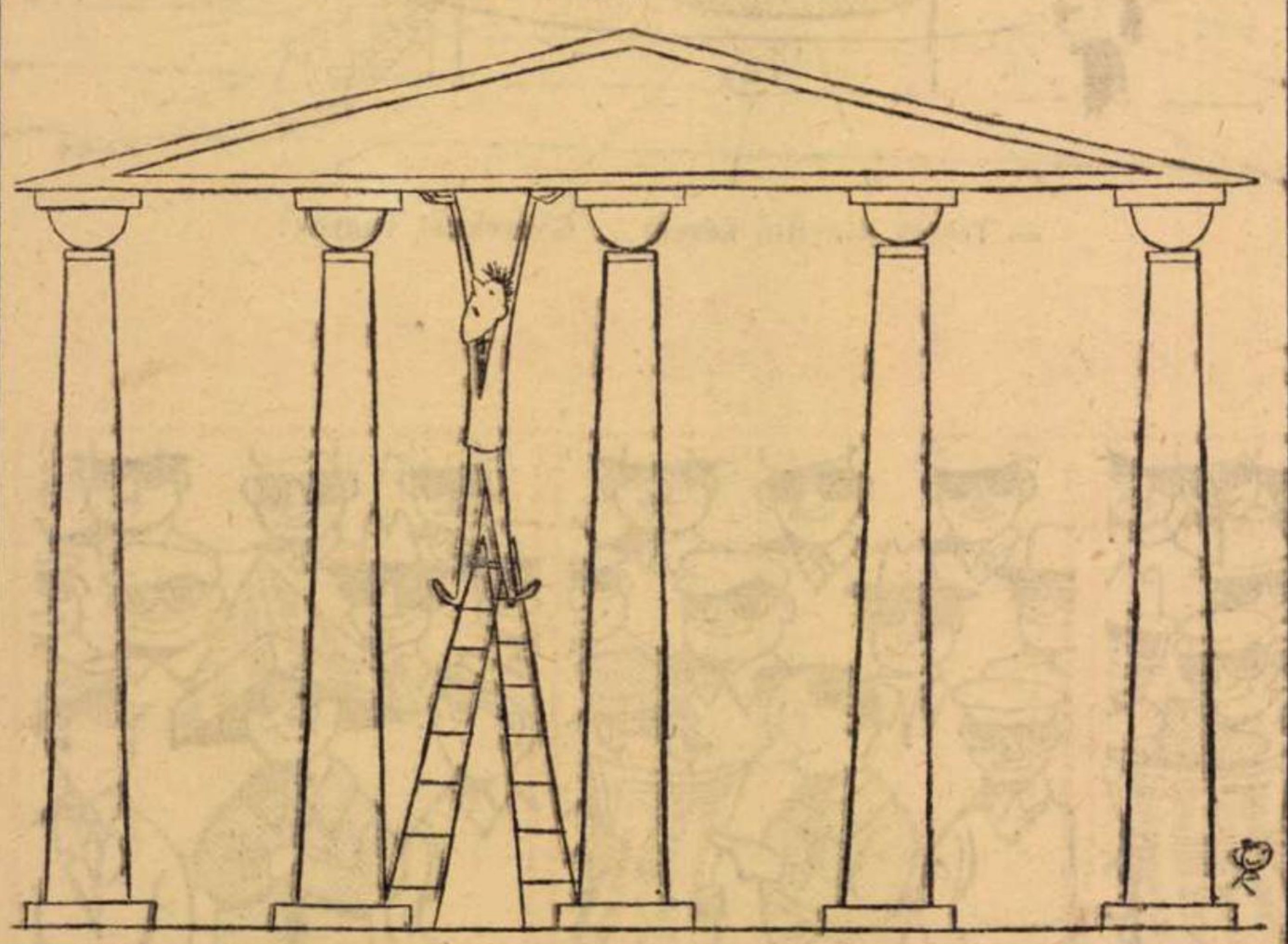
Kérdőn nézett rá. Juhai is várakozóan függesztette rá a szemét. Ő kihúzta magát és nagyon határozottan ezt mondta:

— Ne haragudjatok, elvtársak... de ezt igazán nem értem. Ha egy dolgozó Lillafüredre akar menni... akkor miért ajánljátok fel neki a Mátrát? Ismertek engem... nem vagyok kötekedő... de ragaszkodom Lillafüredhez!

Azzal olyan öntudattal lépett ki a szobából, mint akit sohasem hívattak a személyzetire...

Vajda Albert

Aki azt hiszi, hogy nélkülözhetetlen

Jó példával jár elöl

— Hopp, erről jut eszembe, hogy haza kell mennem, négykor eljön hozzám Pemete Jani begyűjtési agitációra...

Tanulékony gyerekek

— Anyu, ha még megvan a használt villamosjegyed, dobd le ide a földre. Budapesti utcát játszunk.

A bohém

Fiatal festő barátom zavartan fogadott. Nem volt hova leültessen. A székeken könyvek, a padló vastagon tele rajzokkal, az ablakban rámák. Szűk ösvény kanyargott a műtermen át a toronymagasra púpozott asztalig.

— Ülj a kályhára — javasolta végül is és egy kispárnát dobott ügyesen az okos kis vaskályha tetejére. A kispárnát egyébként az íróasztal középső fiókjából húzta elő.

Átgázoltam három festékes csöbrön és leereszkedtem a kínált újításra. Aztán, amikor már minden korom elszállt a kihullott kályhacsőből, megkérdeztem:

— Hogy tudsz itt dolgozni?

— Sehogy — válaszolta. — Inkább csak úgy keresgéléssel telik az életem. Nini, ott a cigaretta. Ki hitte volna! — mutatott fel a szekrény tetejére.

Valóban. Egy megkezdett csomag Kossuth kandikált ott, egyensúlyozva magát egy veszedelmesen himbálózó festőállvány sarkán. Levertük egy partvissal, amit ő húzott elő a kályhacsőből. Felállítottuk a kis gipszmodell darabjait, amely közben felborult.

— Most gyufa kellene — nézett szét a piktor egy űzött vad tekintetével.

Szerencsére, az volt nálam. Rágyújtottunk és a gyufát bedobtam az egyetlen tűzbiztosnak látszó helyre, a kályhába, ami által az ott felraktározott, elhasznált pamacsok szőre égni kezdett, irtó bűzzel. Helyre kellett tenni a kályhacsövet, de előbb még kivettük belőle a három teniszlabdát.

— Tudod, az a baj, hogy szenvedélyes gyűjtő vagyok — magyarázta felállva a kalapdobozról és megadó türelemmel szedegetve nadrágja hátsó részéből a beleszúródott rajzszegeket. — Mindent gyűjtök. Képet, könyvet, metszetet, színes rongyokat, ásványt, régi pénzt, állatot. Ezt mindennap telehozom — nyitott ki egy hatalmas diplomata-aktatáskát, amiből rögtön előmászott három aranyos kiscica.

— De sosem érek rá elrendezni, csak kiöntöm — folytatta barátom rendíthetetlenül, leülve egy halom nedves agyagra, szórakozott csodálkozással gyűrögetve kezében a százforintost, amit egy véletlen mozdulattal a papírkosárból húzott elő.

Míg ő további pénzeket keresett, atomjaira szedve szét az egész papírkosarat, nyugodtan szétnéztem a szobában. Az íróasztalon végre megláttam, hol bőgi egy rádió szüntelenül a balettcipőt. Egy bontatlan kétszersültes csomag gömbölyű tetején hatalmas írógép készülődött a leeséshez. Egyelőre egy surolókefe tartotta. Egyáltalán, amerre nézett az ember, eseményekkel volt vemhes a könnyű tavaszi délután.

— Borzalmas — suttogtam magam elé.

— Igen — mondta ő —, de nem tudom eloltani többé. A csavarógomb is be van temetve, a konnektor is, a drót is. Így hát éjjel-nappal szól.

— Én a rendetlenségre gondolok, szegény barátom. Hogyan lehet így élni?

— Állandó zűrök között — panaszkodott. — Semmit se találok. Tegnap kottapapírra írtam levelet Verának, mert nem volt más. Pedig biztosan van, csak nem merek az asztalhoz nyúlni, rossz az egyik lába. Leomlik. A múlt héten fogkrém helyett a karminkettővel mostam szájat. Nézd, még mindig rózsaszín a fogam. Tegnap kerestem egy Botticelli-kötetet. Egész délután, rajta ülve. Amit megtalálok, a párnám alá teszem. Borzasztó nehéz aludni rajta.

Ekkor szememet a papírkosár kiborított tartalma ragadta meg. Feltűnt, hogy sok egyforma négyszögletes cédula került elő, mindegyiken egy mondat. Már tele volt velük a szoba felszíne.

— Mik ezek?

— A feljegyzéseim. Tennivalók.

Egyet felvettünk. „Újgyér elmenni." Ez állt rajta, szénnel.

— Mi az az újgyér?

Egy kicsit gondolkozott.

— Fene tudja — nyögte ki végül és egy pemzlit ragadott, felkapott egy cédulát, rápingálta a hátára: „Megtudni, mi az: Újgyér?" és visszadobta a többi közé.

Azt hiszem, ez volt az a pillanat, amikor egy kicsit ideges lettem. Elfogott valami láz, megmenteni barátomat, rendet csinálni ebben a káoszban.

— Először ezzel az asztallal kezdjük! — harsogtam és ököllel ráütöttem a sarkára erélyesen.

Az asztal nagy reccsenéssel megadta magát erélyemnek. Összedűlt, mint egy kártyavár. A torony kecses omlással bókolt le a földig. Ismeretlen rétegek kerültek napvilágra és más, azelőtt felszíni holmikat betemetett a sötétség, ki tudja, mennyi időre. Egyetlen haszon volt, hogy az átkozott rádió végre elhallgatott. Mentegetőzni akartam, de előbb le kellett vakarni a hátamról egy friss festéktől nedves plakátot. Barátom kedvesen integetett egy gitárból, mely a fejére húzódott és leakasztott a karjáról egy lyukas teniszütőt.

— Nem tesz semmit — mondta könnyedén —, úgyis újat akartam venni, ennek már régen rossz volt a lába.

És felírta egy istenverte cédulára: „Új asztalt venni." És bedobta a papírkosárba a cédulát.

Aztán megvártuk, míg elszáll minden por. Nagy örömmel fedezett fel egy penészes vajas zsemlét, ami egy palettára ragadt.

— Előkerült a hétfői reggelim — lelkendezett —, pedig mennyit kerestem.

— Új életet kell kezdened! — mondtam neki, utolsó erőfeszítésemmel megragadva a karját.

Nem kellett egy félóráig a lelkére beszélnem, mint gondoltam. Rögtön bólintott, felírta egy négyszögletes cédulára: „Új életet kezdeni" és bedobta a többi közé.

A többire nem emlékszem, elvtársak.

Gesztelyi N. Zoltán

Mi szeretnél lenni?...

Kissé szégyenkezve bár, de bevallom, némi félsz fog el, ha barátoknál, rokonoknál gyerekekkel akadok össze. Nem ismerem a pallót, amely az évtizedek szakadékát barátságosan áthidalja. Tudom, hogy a gyerek magában úgyis megmosolyog, ha az ősi kérdésekkel faggatom, mint ahogy hajdanában én is ugyanezt tettem, amikor egy bácsi, vagy néni a sematikus kérdést szögezte mellemnek: — „és mi szeretnél lenni, ha nagy leszel?"

Ezt kérdezem én is most a háziak éjszemű, szőke kislányától. Már túl vagyunk a lelkendezéseken és kérdéseken. Már kijelentettem, hogy a gyerek tiszta anyja, de a fejformáját apjától örökölte. Már megkérdeztem, hány éves, melyik iskolába jár, pártfogóan jóakaratú mosollyal értesültem róla, hogy bizonyítványa tiszta kitűnő, és hogy a földrajz kedvenc tantárgya. Most, a felnőtt-gyerek párbeszéd örök sémájának megfelelően feltettem a soronkövetkező kérdést: „Mi szeretnél lenni, ha megnősz?"

Valamelyik szokásos feleletet várom: tanár, orvos, mérnök, bár lelkileg fel vagyok vértezve arra az esetre is, ha a gyerek meglepetésszerűen, a női egyenjogúság nevében kijelentené: mozdonyvezető leszek, huszártiszt, bukórepülő...

Egyik sem történik. Katika legyint: „úgy sem lehetek az, ami szeretnék... Már elkéstem..."

Most már valóban felgerjed a kiváncsiságom. Mi az, ami még egy tízéves kislány friss, a valóság buktatóit nem ismerő képzelete előtt is lehetetlennek tűnik? Mi akar lenni ez a gyerek — tűnődöm el egy pillanatra, — csak nem gengsztervezér? Vagy tőzsdebizományos? Vagy mezőgazdasági gépgyártulajdonos? Miről késhetett el?

— Miért, mi szeretnél lenni? — kérdeztem újra.

— Balett-táncosnő. De már öreg vagyok ahhoz, hogy most kezdjem el. Késő.

Mindig tudtam, hogy ifjúság, öregség viszonylagos. De hogy ennyire viszonylagos legyen... Majdnem „kezicsókolóm"-mal búcsúzom Katikától...

Kertész Magda

PÁSZTORDAL

Legelőn a libaláb
Lépegetve mit talált!
Akáctüskét, feketét,
S teli talppal belelép.

Ne gondold, hogy kis eset,
Gágogott és sziszegett.
Perelt, zörgött a csőre,
S így folyt a szó belőle:

„Ej, te gonosz fadarab,
Égessen el a harag!
Ne csak téged, a kezet,
Mely gondatlan idevet.

Ördög vigye azt a fát,
Mely megtermett — s még tovább
Azt is, aki ültetett,
S felnevelte tűhegyed.

Száradjon el az a rét,
Mely táplálta gyökerét,
Égről hulljon le a nap,
Mert ejtett rá sugarat.

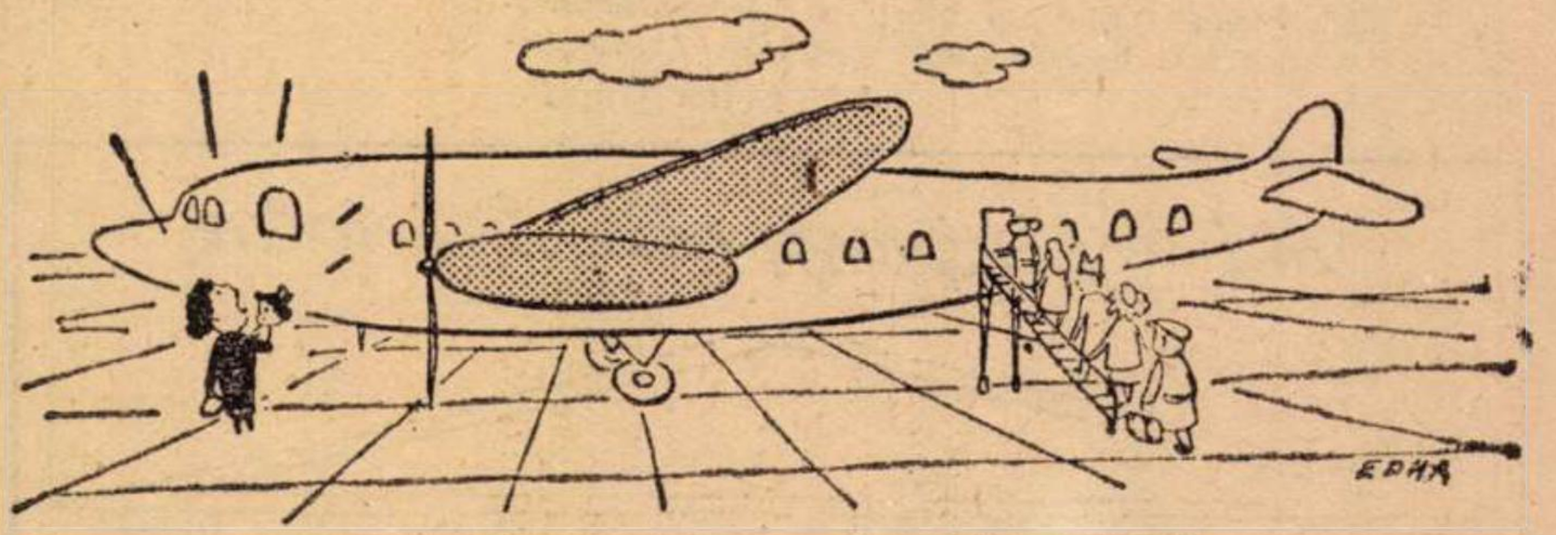
Vagy dőljön le mind az ég,
Mert ráküldte fellegét,
Apadjon el az eső,
Mely táplálón szemező."

Szitkozódott, átkozott,
Keresve még száz okot
Fákban és a füvekben
— Csak ő nem volt ügyetlen.

Saját rosszát ezerszer
Elfeledi az ember,
S úgy keresi igazát,
Mint a szegény libaláb.

Simon Emil

A szokás hatalma

— Tessék kinyitni kérem... Gyerekkel vagyok!

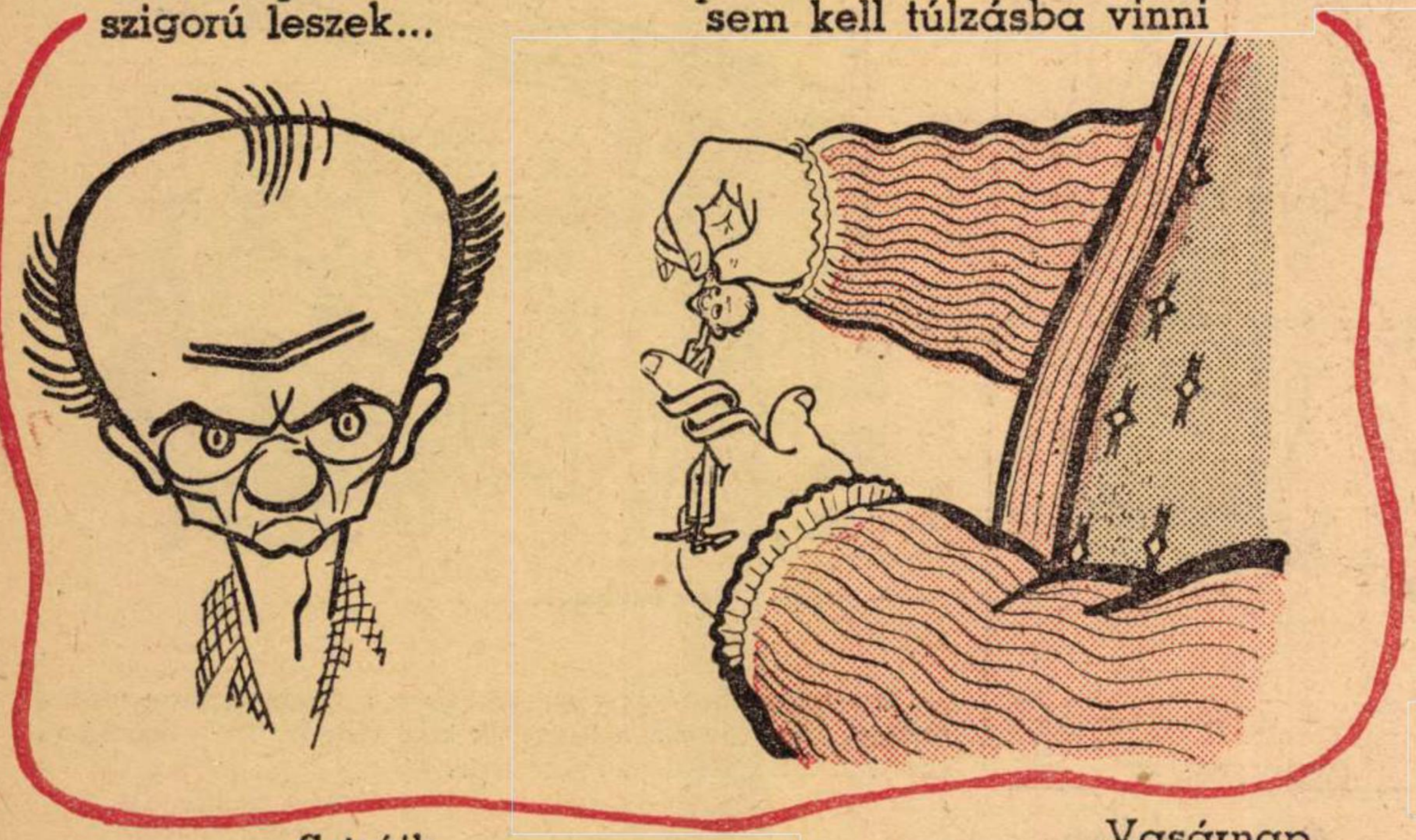
Kartárs Károly kalandja a futballmeccsen

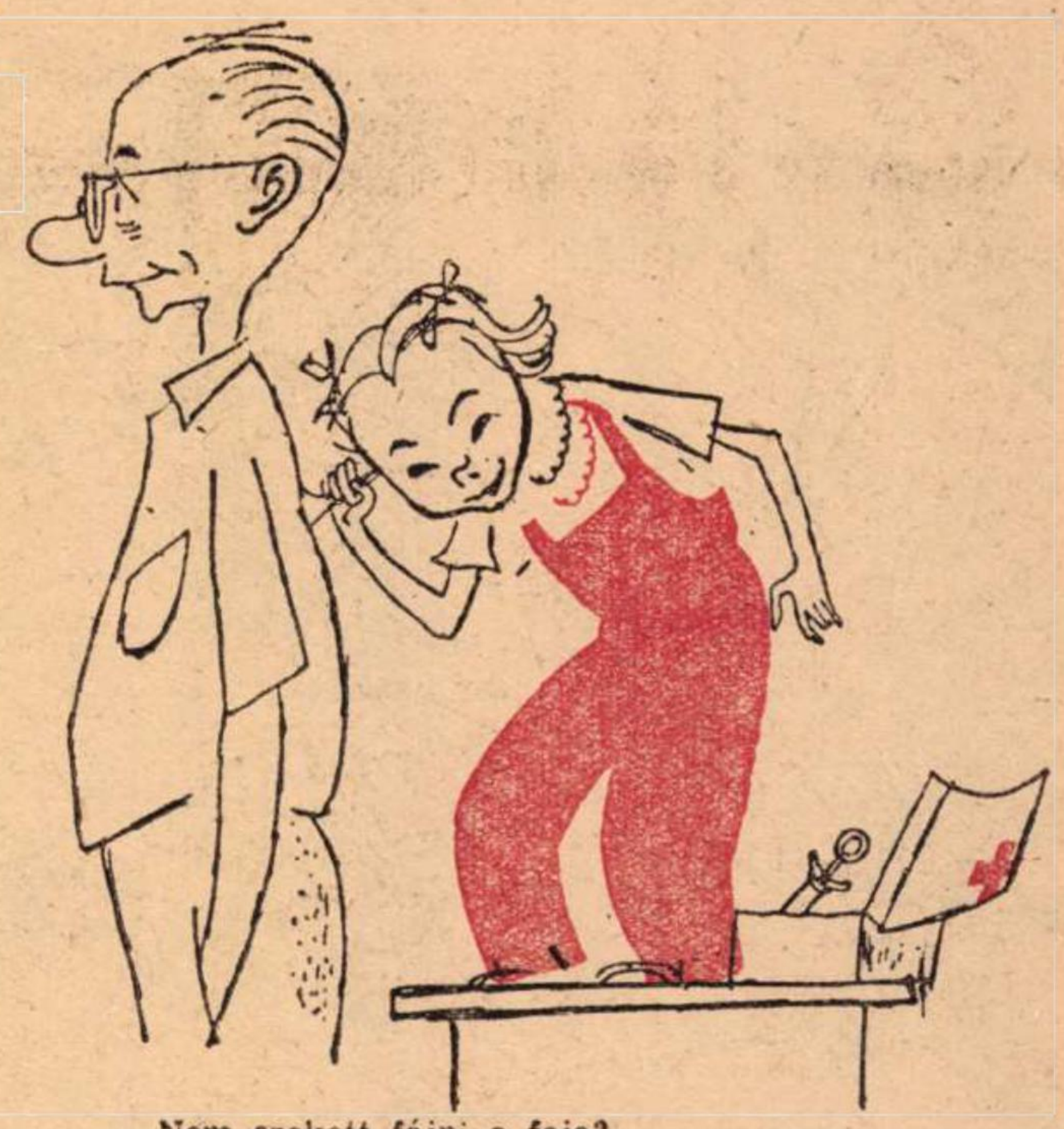
Szűr Szabó József: **Az én oldalam**
ILLETVE A KISLÁNYOMÉ

— Holnaptól szigorú leszek...

...persze azért a szigorúságot sem kell túlzásba vinni

Pimpi rendel

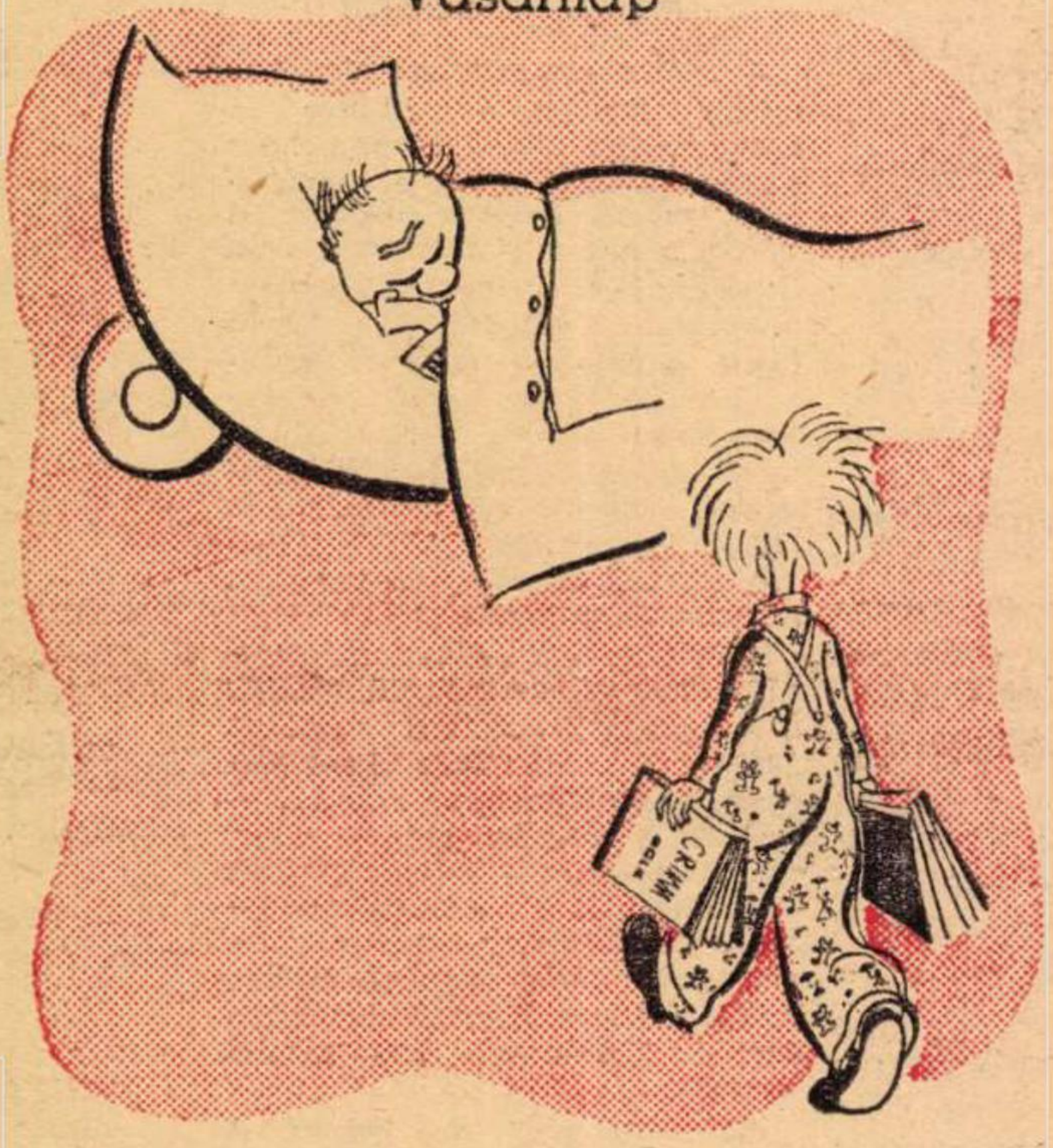
— Nem szokott fájni a feje?
— Nem kérem!
— És nem szokott haragudni a kislányára?!

Sztrájk

— Egész nap nem fogok nevetni!

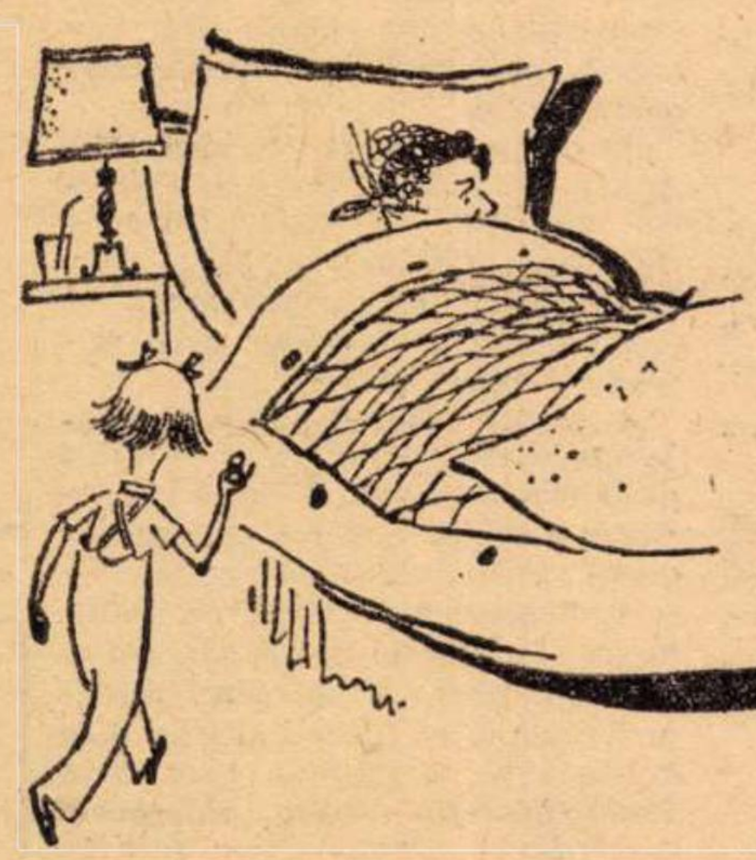
Vasárnap

NEM!

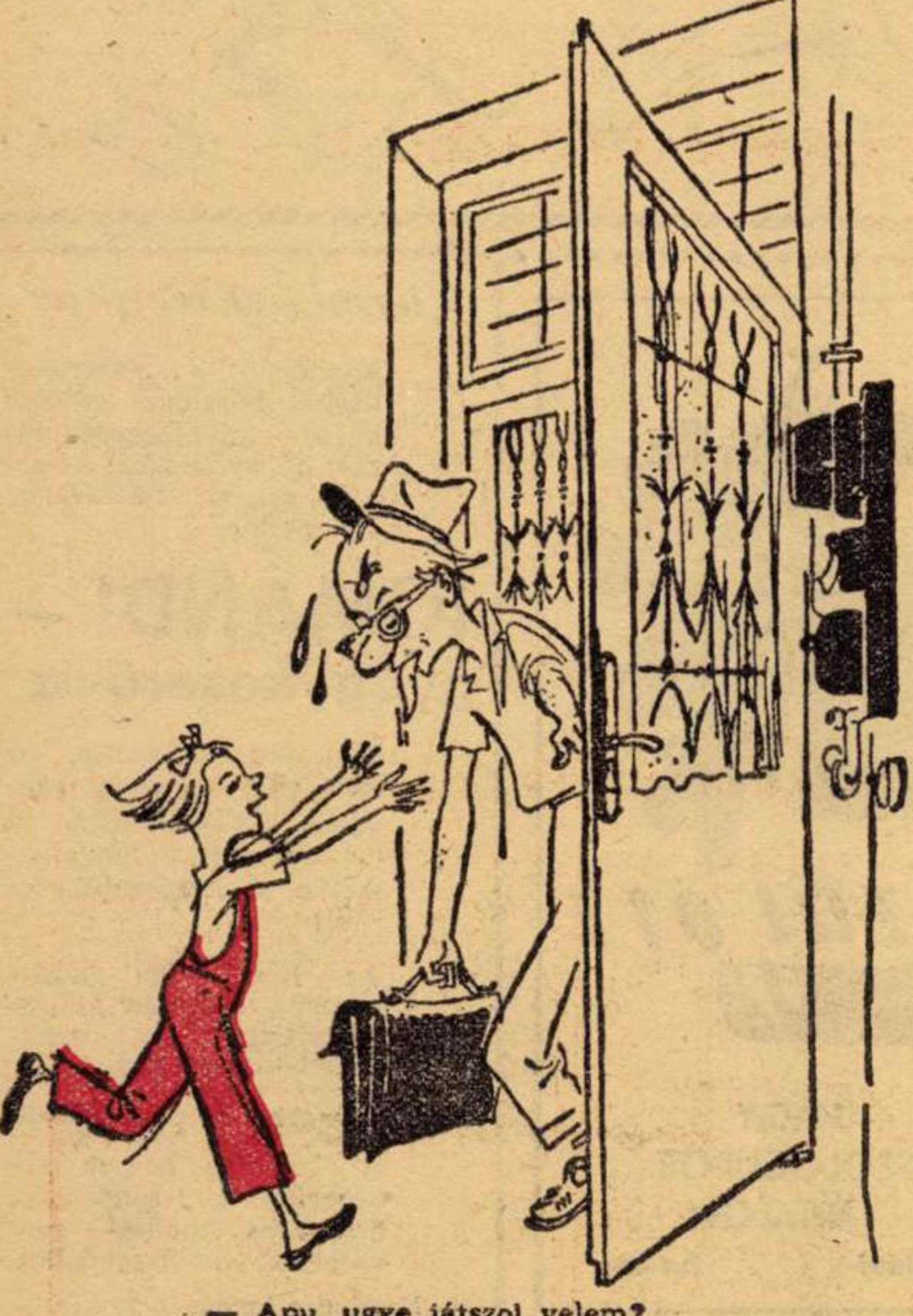

Anyu beteg

— Viszek neki egy kis pénzt, hadd nevessen!

Az ember hazajön ...

— Apu, ugye játszol velem?

Baj van

— Jesszusom, Pimpi csendben van!

Hallomásból tanul a gyerek

— Apu, ne gyere be, mert ruhát próbálnak nekem...

Csendes vita...

...egy téeszben, ahol még mindig titokban tartják a teljesített munkaegységeket.

Dráma az akváriumban

Úgy kezdődött, hogy a család női ágazata, lányom és hitvesem összeesküdött ellenem és mielőtt apai és férji tekintélyemnek érvényt szerezhettem volna, beszerezték az akváriumot.

A víz, homok, humusz, dús növényvilág, kagylók, csigák és műsziklák (szóval a komplett betelepítés) már szinte pillanat műve volt és pár perccel később: két virgonc, opálos színekben foszforeszkáló ragadozó úszkált az intim és idillikus környezetben. Állító'ag ellentétes nemi előjellel. Tavaszra itt lesznek a kicsik — áradozott hitvesem és lányom tapsikolt a dús látomástól.

Nos, ez a vízipalota a zongorán, hátulról diszkréten megvilágítva, határozottan megnyugtató és kellemes látvány volt. Mindinkább foglalkoztatott, később már megszerettem. És ettől kezdve enyém lett a gond. Én lettem a halfelelős. Vizet ki, vizet be, az elhaló növényzet ki, friss zöld be, bolha ki, bolha be, tisztítás és világítás, etetés és it... nem, itatás külön nem volt. De volt valami, amiről tulajdonképpen beszélni akarok.

A tél. Jött, amint tudják, ez az évekre előre minden tervet túlteljesítő februári fagy. Éjszakánként a cserépkályha gyarmati hője és az utca dermesztő lehelete, ahogyan ezt annyiszor olvastuk a meteorológiai jelentésekben: a két légáramlat viaskodásában az — utca győzött, mint már annyiszor a történelemben.

Halaim valósággal megrémítettek: összebújtak az egyik sarokban, mozdulatlanul. Itt valamit tenni kell. S akkor jött az én bölcs barátom, a bölcs tanáccsal. Hiszek ebben az emberben, mert neki is van felesége, neki is van leánya és még sincsen akváriuma. Az ilyen emberek imponálnak nekem. Ez karakter. Aszongya, egész röviden: „Vegyél nekik gilisztát, élő gilisztát. Az ilyen ragadozókat nem hagyja nyugodni a rángatódzó giliszta és az a fontos, hogy halaid minél többet mozogjanak, akkor nem fáznak meg." Hogy mennyi esze van ennek az embernek!

Rohantam, vettem, betettem. Nahát, én még ilyent az életemben nem láttam. Mintha valami láthatatlan kígyóbűvölő furulyázna nekik, úgy tekergőztek a giliszták, erősen tapadva a talajhoz... És a halaim! Mint a vadak, nekik! Olyan ráncigálás, cibálás kezdődött, hogy csak úgy porzott tőle a humusz... És így ment ez egy egész álló nap.

És most készüljenek el a legrosszabbra. Másnap reggel nézem az akváriumot, főleg az érdekelt, maradt-e még egyáltalán giliszta? De mennyi! Ellenben a két halam már nem létezett, csak a tetemük. Először arra gondoltam, hogy talán a túlságos erőkifejtés, a nagy izgalom, a túlétkezés, de aztán felfedeztem a zajlást. Jégdarabok úszkáltak a vízben, éppen zajlott. Furcsa látvány volt.

Halaim, szegénykék, meghaltak. De az ennivaló élt tovább.

Ungvári Jenő

Egy mélabús slágerdaloló a tisztasági hónapban

— „A két szemét ... még most is látom..."

Az aggodalom

A menet elindult. Az első kocsiban Rozika finomkodik, a menyasszony, kis, törékeny, halk jószág, parányi kezét a csapzotthajú vőfély karjába akasztja. A vőfély a sok nótázástól már nem is beszél, csak recseg, mint a rossz gramofon. A másodikban Ferkó feszít, a vőlegény, az első koszorúslánnyal. Nagy darab, veresre borotvált, hetyke legény ő, de most hallgat, gombóc van a torkában. Óriási eseménynek néz elébe. Végre megkaphatja Rozikát, aki két év alatt bizony nem egyszer kikosarazta.

A harmadik kocsiban a könnyező, nevető örömanyák csillapítják a hánykolódó, duhaj örömapákat. „Mához egy esztendőre olyan vasgyúró fiúunokám lesz, hogy... — kurjant a vőlegény apja — s egy nyelet borral öblíti le a bentrekedt hasonlatot. A többi kocsiban pedig a vendégsereg csacsog, nótázik, iszik. Néha egy-egy legény bukdácsol le a kocsiról, s a kulacsot a jövő-menők bajusza alá nyomja.

Az utolsó fogat a zenekaré. A nagy darab tohonya prímás egy igen csepp kis hegedűt szorongat a dupla tokája alatt, viszont a csont-bőr, pöttöm bőgős alig látszik ki hatalmas, brummogó szerszámja alól.

Berobognak a tanácsháza elé. A nótaszó elakad, a hegedű utolsót nyikkan. Az egész társaság illedelmes ábrázatot ölt. „No, Szent Antal, most segíts meg!" — fohászkodik a vőlegény, arca falfehér, lába megremeg.

A kopasz, nagyhomlokú anyakönyvvezető egy-kettőre elintézi az adminisztrációt. Vállára kanyarintja a széles címeres szalagot és olyan száraz tekintetet vet az előtte remegő nyeldeklő párra, mintha egy széket látna. Aztán felteszi a kérdést. A vőlegény mindjárt rávágja az igent s azután még a lélekzetét is lefojtja. Homlokán izzadtságcsepp ragyog. Elhangzik a kérdés a menyasszony felé is. Néhány pillanat csend. Ferkót hirtelen olyan megbánásféle keríti el: „Minek is gyöttem ide?" Ekkor azonban megcsendül egy halk, de határozott hangocska: „Igen".

Visszafelé aztán teljesen felszabadulnak a kedélyek. Mint puskagolyó, röppen ki az első kocsi az új párral. Utánuk hajrázik a többi. A vőlegény nagy lelki gyötrelme is leülepedik. Jóízűt kortyint az üvegből s átöleli az asszonyát. Rozika megkérdezi:

— Mér voltál olyan sápadt, mintha akasztani vinnének?

— Hát tudod, féltem, hogy... meggondolod! Mindég olyan pötyke voltál hozzám — panaszolja.

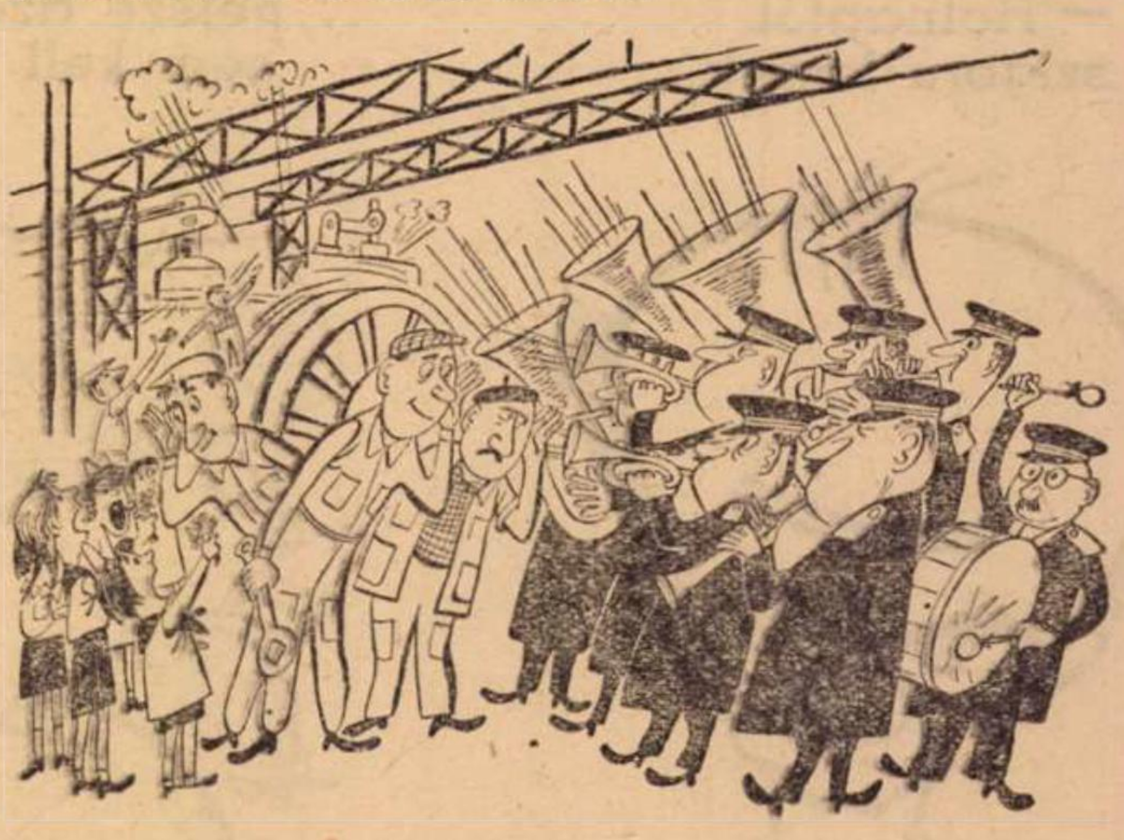
Összesimulva nevetnek. Mögöttük a vendégsereg kacarász, könnyet morzsol, danol és iszik, megint csak iszik. A borízű porfelhő pedig úgy húzódik utánuk, mint egy finom menyasszonyi fátyol...

Papp László

DIÓSGYŐRI SÉTA

1.

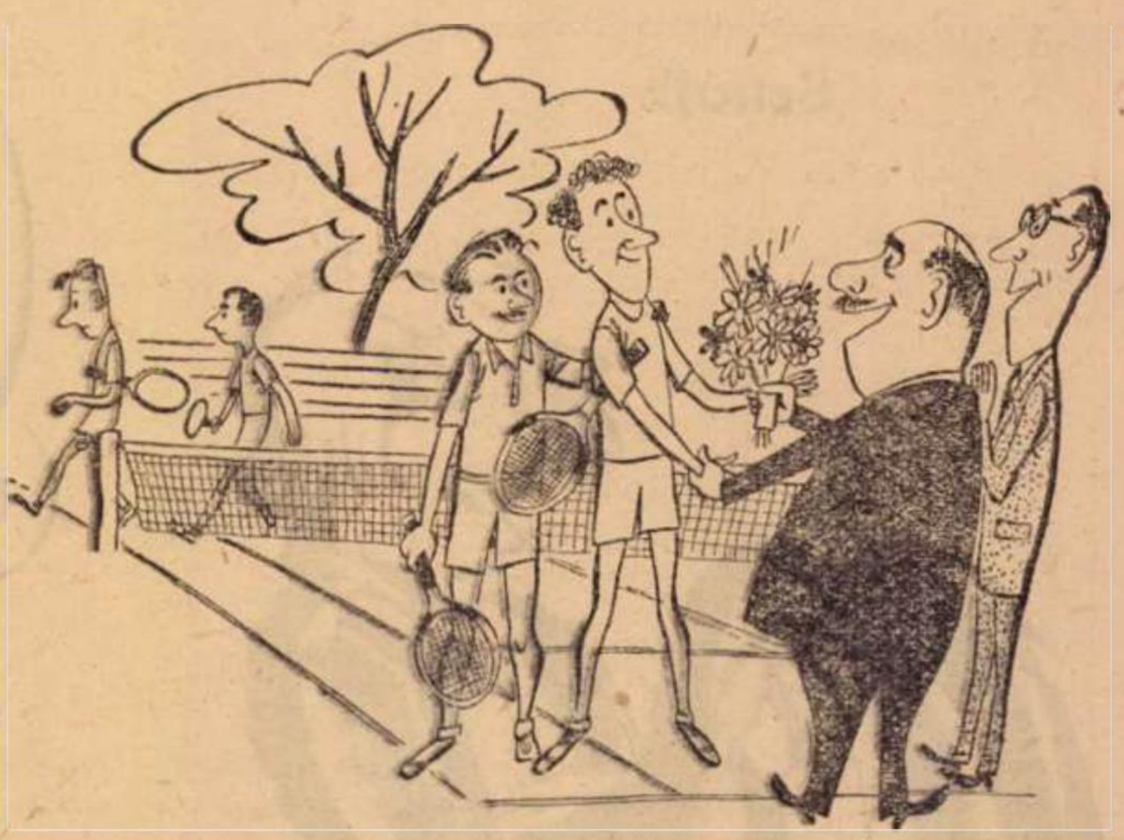
A Lenin Kohászati Művekben a finom-hengermű egyik nagy csarnokában a negyedéves tervteljesítés alkalmából felköszöntötték a dolgozókat. Az ünnepség így folyt le:

— Tessék? Nem hallom...

2.

A sportszakosztályok közül különösen a tenisz figyelemreméltó, országos viszonylatban a legjobbak közé tartozik. Ez a beszélgetés egy teniszmérkőzés után így folyt le:

— Gratulálunk a szép győzelemhez!

— Van gyakorlatunk a párosversenyben, az üzemben is azt csináljuk...

3.

— Évek óta folyik a vita, hogy ebből az épületből ételgyár legyen, vagy művelődési otthon. Képünk a döntő ütközetről számol be.

Kulturfront

Pályázik a család

Véget ért. Hála és köszönet a nagyérdemű Bíráló Bizottságnak, amiért éjt nappallá téve kiértékelte azt a potom 19 748 verses pályázatot, melyet beküldtek az aluminium-ötletpályázatra és kihirdette az eredményt. És mi nem nyertünk. Senki a házból. Ezért külön köszonet. Hogy miért?

Mert én már elköltöztem hazulról és álnéven szállodában laktam. A fiam bukásra állt matematikából, a feleségem nem stoppolta meg a zoknijaimat. Nagyanyó abbahagyta a horgolást, a házfelügyelő a veszekedést. A szomszédasszonyok nem pletykáltak, mindenki költő lett, mindenki rímelt és ráadásul elterjesztették rólam, hogy hatéves koromban megnyertem egy gyermekújság versikepályázatát és mindenki hozzámfordult egy egészséges rímért. A ház asszonyai brigádba tömörültek és „Mit költsünk, hogy költsünk" tanfolyamot indítottak, kezdő rímelők részére. Két gyermekem, hónuk alá véve féltett versköteteimet, többnapi élelemmel a padlásra vonult költészeti edzőtáborba. Le- és felmenő rokonságom telefonon próbált megközelíteni, mivel a lábtörlőre nitroglicerines hordót helyeztem. De ez sem zavarta szenvedélyes verselőim táborát és postagalambbal küldték nékem egy kis csiszolgatásra a rímjeiket.

Ijedős nénikém indította el a lavinát (ki a földrengés óta állandóan pánikban van) a következő két sorral:

Jöhet a földrengés, jöhet a járvány,
Ha aluminium edényben sütik a rántást!

Nem maradt tétlen a házijampecünk sem és már írta a falra:

Nem kell már a szving, a rumba — főzzél aluminiumba!

Tódor bácsi ajtaján a következő felírás díszelgett:

Ne igya el végleg a maradék eszét
Vegyen inkább egy szép aluminium edényt!

Lajoska, a ház élszurkolója (ki minden sporteredményt fejből tud, de még labdába nem rúgott) sem akart kimaradni a költői versenyből és a következő két sorral pályázott:

Világcsúcsot futott 20 éve a Nurmi
Aluminiumedényben jól puhul a krumpli.

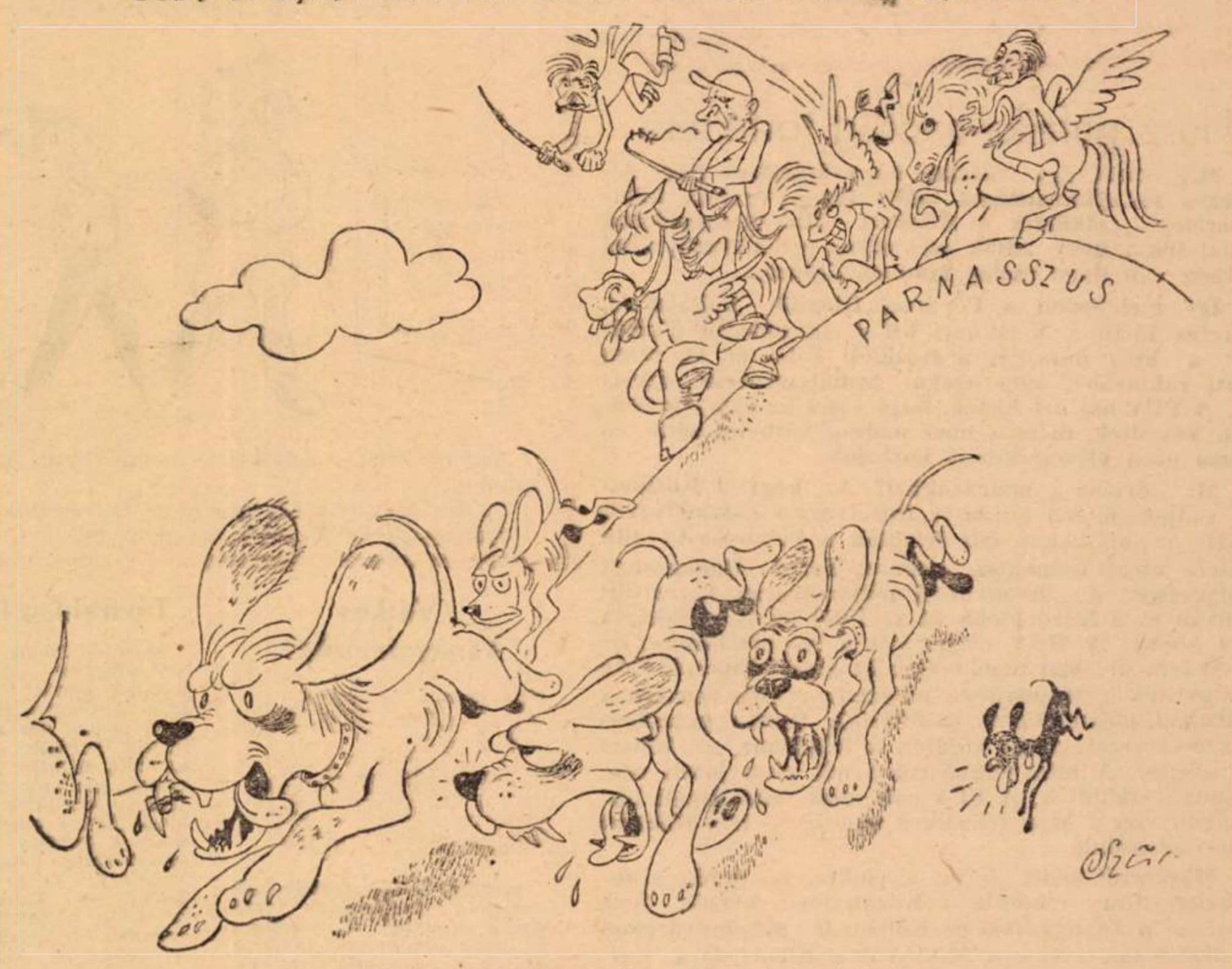
Ekkor már én is futottam, de nem olyan gyorsan, mint Nurmi és nagybácsikám (ki a ponyvaregények és detektívregények lázas olvasója) utolért és átnyújtotta élete főművét:

„Nem surran be tolvaj lakásába kétszer
Ha aluminiumból lesz a családi ékszer!"

Ezekután én kisurrantam és azóta álnéven lakom, hogy merre, azt nem árulom el. Álmomban vízióim vannak, hogy valaki üldöz egy rímért a lekvárosderelyére, de állítólag már ennek is van gyógyszere. Most már azonban befejezem beszámolómat, mert hallom, hogy a „Vadgesztenyét Szelidítő Ktsz" verses pályázatot hirdet a szelidített vadgesztenyék népszerűsítésére. De pszt . . . ez titok, ne árulják el senkinek, mert ezt a pályázatot én akarom megnyerni.

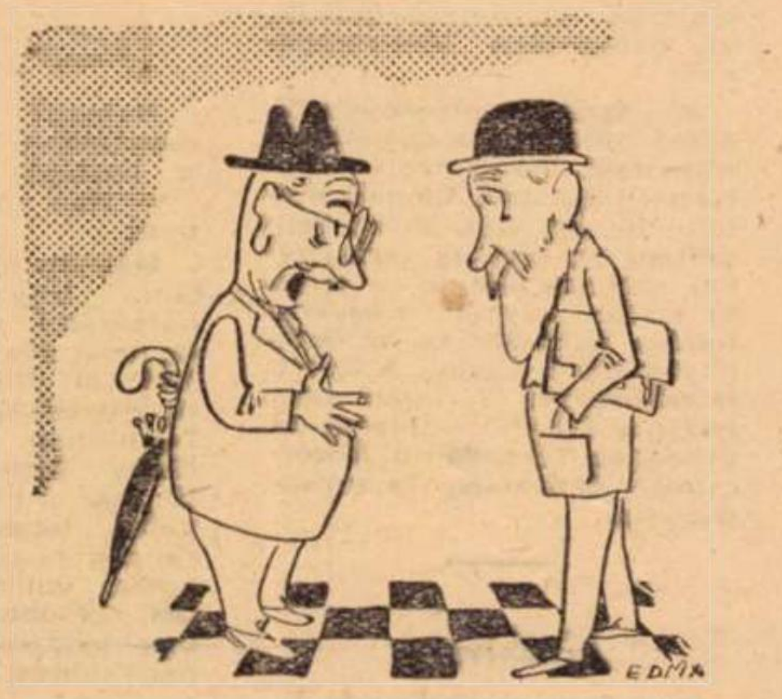
Kastner József

ÜSD, VÁGD, NEM APÁD, NINCS BENNE KOCKÁZAT!

— Nyeregbe! A kopók humoristát szimatolnak!

Hiú professzorok

— Hallatlan! Én fedeztem fel a legritkább bolhafajtát és rólad nevezték el . . .

A humor könyvéből

MIKSZÁTH KÁLMÁN így jellemezte korának magyar demokratáit:

— Egyetlen demokrata volt a mi városunkban. De nem lehetett megtalálni sohasem, mert folyton Pesten járt a nemesítése ügyében.

FALK MIKSA, a Pester Lloyd egykori főszerkesztője hivatta riporterét:

— A Meteorológiai Intézet ma délután 4 órára napfogyatkozást jelzett. Erről szép cikket kell írni. Siessen a Gellérthegyre!

— De főszerkesztő úr, négy óra már elmúlt . . .

— Nem tesz semmit — nyugtatta meg Falk a riportert. — Csak mondja, hogy a Lloydtól jött.

OSCAR WILDE-nak, a legszellemesebb angol aforizmák szerzőjének volt egy ismerőse, aki mindig szóvátette saját becsületességét, amellyel maga-magának árt a legtöbbet.

— Na igen — hagyta rá egyszer Wilde. — Az ember legyen becsületes, de ne panaszkodjék folyton miatta.

PETER ALTENBERG bécsi szatirikusnak az orvosa egyszer megtiltotta a dohányzást. A rákövetkező nap újból beállított hozzá Altenberg, aki a tilalom feloldását sürgette.

— Azt hiszi, hogy 24 óra alatt megváltoztatom a véleményemet? — szólt meglepetve az orvos.

— Miért ne? — kapta meg a választ. — Az orvostudomány is fejlődhetik 24 óra alatt!

Cirkuszaink tigriseket kaptak Párizsból

— Bocsánat . . . Nem volna nájlonharisnya, zsilettpenge, kölni vagy rúzs eladó?

Nagyezsda Cserepanova: A költő és az istenek

Apolló vár, de mindhiába,
Költőnk nem ír verset soha.
Meglátogatja otthonába.
S az alszik, mint a mormota.

A tollát régi rozsda rágja,
A lantot vastag por lepi.
Az isten néz: csodák csodája;
Nem ír, az istenit neki! . . .

Majd este jön, — megint csak semmi.
Nincs otthon, ajtaján lakat.
Moziba ment, avagy pihenni?
Vagy ott van, hol a part szakad?

Lehet, hogy szent révületében
Elment, szivében sorsharag,
Bolyong árnyas tölgyek tövében,
S a bú lelkébe most harap.

Sóhajt az isten, lóg a nyelve,
Lót-fut, s munkáján nincs babér —,
Éhezve, korty italt se nyelve
A Parnasszusra visszatér.

Legfőbb dolog a kötelesség,
Ez az erények csillaga —.
S ezért a költőhöz siet még
Egyszer, de késő éjszaka.

Az istent végre jószerencse
Kíséri, mert otthon leli
Költőnket. — Siess, — szól esengve,
— Nyiss ajtót! — szépen kérleli.

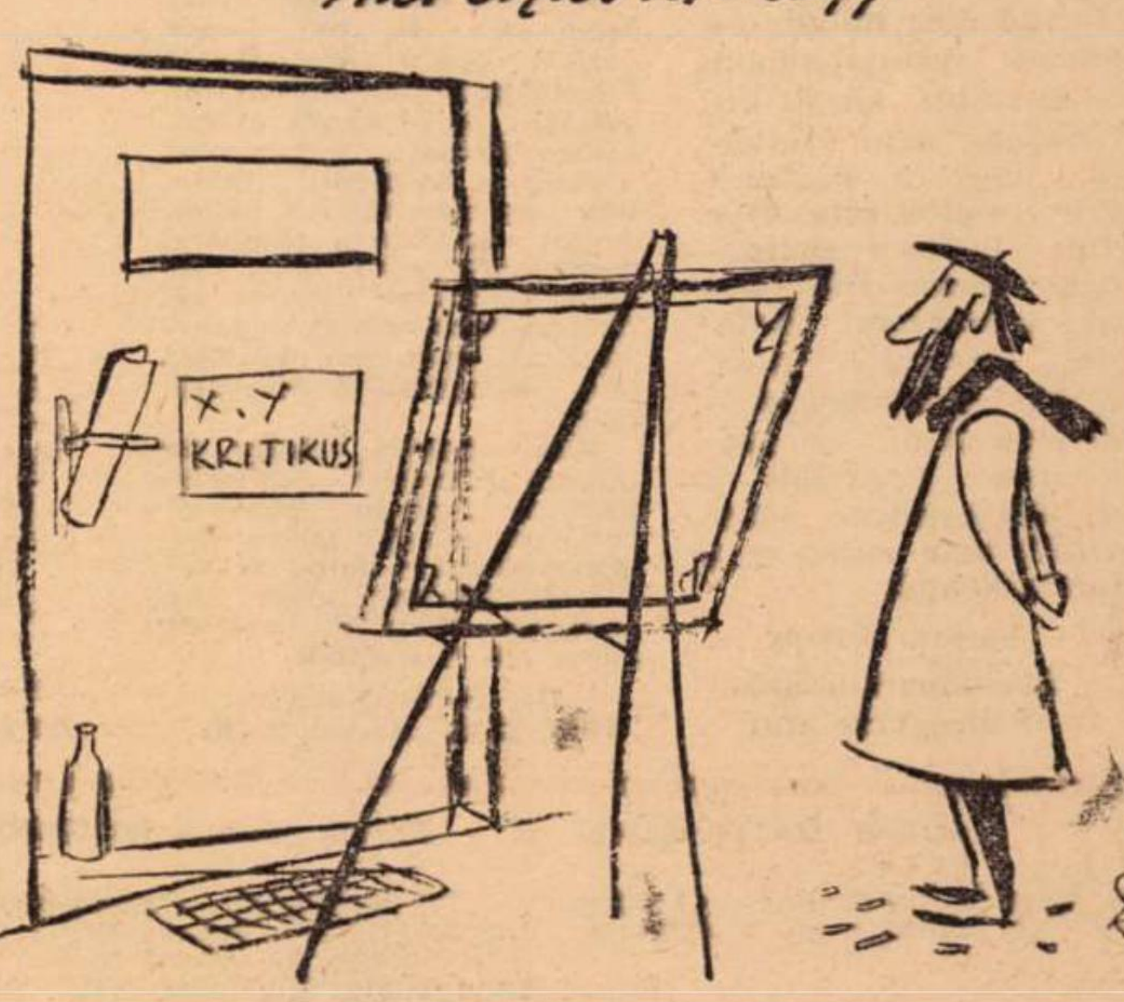
— Ki az? — kiált belül dühödten
Egy borgőzös, vad, durva hang.
Apolló szól: — Tehozzád jöttem. —
Kezében feljajdul a lant.

Ajkára üdvözlő szó nem jő,
Csak néz az isten bávatag.
Előtte Bacchus és a költő
Egymást ölelve állanak.

Az isten ekkor vérig sértve
Kiált: — Költőnk, az ég vele!
Hol Bacchus bejutott a révbe,
Ott Apollónak nincs helye!

(A Krokodilból fordította Pogonyi Antal.)

Aki biztosra megy

és előre kéri a kritikus véleményét.

Le a bürokráciával!

Húsz pufajka-nadrág története

Mit csinál egy vállalat, ha raktárában húsz felesleges pufajka-nadrágot talál? Ha a vezetők lelkiismeretesek, elküldik a Közü'eti Ruhakereskedelmi Vállalatnak, hogy adják oda olyan vállalatnak, ahol szükség van ilyen meleg munkanadrágra.

Így cselekedett a Fővárosi Útépítő Válla'at is. Március 13-án a X. Bihari úti 4. sz. telepről elküldték a húsz pufajkát a Közü'eti Üllői út 14. szám alatti raktárába, ahol azokat szabályszerűen átvették. A FUV-nál azt hitték, hogy ezzel az ügy elintéződött. Tévedtek, mert a húsz nadrág kéthetes séta és utazás után visszaérkezett hozzájuk.

Mi történt a nadrágokkal? Az, hogy a Közü'eti (ők tudják, miért) autón a Józsefvárosi pályaudvarra vitette a pufajkákat. Ott feladták a Fővárosi Útépítő Akácfa utcai központja címére. Tehát Budapestről Budapestre a Józsefvárosi pályaudvaron keresztül! Nyilván ez a legrövidebb út az Üllői út és az Akácfa utca között! A MÁV eleget tett a megbízatásnak, de az Akácfa utcában nem vették át a szál'itmányt. Erre visszavitték a Józsefvárosi pályaudvarra és vonaton a Kőbányai pályaudvarra szállították. Onnan gyorsárugyűjtő-kocsival vissza küldték a feladóhoz, a Bihari úti telepre. A húsz ruhadarab tehát visszajutott oda, ahonnan elküldték. A FUV-nak most tehát ismét birtokában van a húsz felesleges nadrág — írja Kálmán József olvasónk.

Minderről pedig az jut eszünkbe, ha netán a pufajkákat újra elküldik a Közületinek, kérjék meg őket: ne a Józsefvárosi és Kőbányai pályaudvarokon át utaztassák vissza a MÁV-val a Bihari útra. Egyszerűbb, ha az autó a pályaudvaron való feladás nélkül mindjárt odaviszi. Ha azonban valamilyen rejtélyes oknál fogva mindenáron vasúton akarják a pufajkákat utaztatni, akkor küldjék az Üllői útról a Bihari utcába Szegeden, vagy Debrecenen keresztül. Akkor még többe fog kerülni . . .

Tűzveszély elhalasztva?

Volt nekünk egy motorfecskendőnk, amelyet még a múlt év júniusában átadtunk a Szerencsi Autójavítónak, hogy hozzák rendbe. Azóta többször jártunk náluk, de eredménytelenül.

Amikor értesítettek bennünket, hogy a motor „kész", elmentünk érte, de sajnos üres kézzel jöttünk vissza, mert a fecskendőt még nem javították meg. A második értesítés után is hiába kerestük fel őket, a motorfecskendőt még mindig nem hozták rendbe. A harmadik odautazás alkalmával Bereck főszerelő azt mondta, hogy vigyünk egy alkatrészt, amit ők nem tudnak megszerezni

és akkor rövidesen kész lesz a fecskendő. Elmentünk Budapestre, megvettük az alkatrészt és vittük Szerencsre, ahol azt a választ kaptuk, hogy ők sajnos nem tudják átvenni, mert nem közületi blokkra vásároltuk.

Igy most már van egy alkatrészünk, fizettünk 2700 forint javítási költséget előre, de a motorfecskendő még mindig a Szerencsi Autójavítóban, az ócskavasak között hever. Sajnos, nem érintetlenül, mert a mágnest már leszerelték róla. Még mielőtt teljesen tönkretennék, szeretnénk felhívni a Szerencsi Autójavító figyelmét arra, hogy ha a javítást el is lehet halasztani, az aratást nem. Legalább a nyári tűzveszélyes időre készítsék már végre el a motorfecskendőt.

Spisák Károly
tűzoltóparancsnok,
Bodrogkeresztur

Két levél Opera-ügyben

I. MŰSOR-TOTÓ

„T" jelzésű operabérletem márciusi előadásáról az utolsó percig nem tudtam biztosat megállapítani. Március elején, az első plakáton a Háry Jánost hirdették. A következő plakáton a Lammermoori Luciát jelentették, az utolsón pedig a Borisz Godunov szereposztása szerepelt. Ezek után, amikor beültünk az Opera nézőterére, már nem is lepődtünk meg azon, hogy a Carment adják.

Helyes volna, ha az Opera tervszerű műsorpolitikája a plakáton is megmutatkozna. Ebben az esetben a bérlettulajdonosok a műsortotózást örömmel elengednék.

Faragó Dezső
Bp., V., Marx tér 6.

II. A MEGKERÜLT JELENET

Operába mentem, s mivel nem vagyok nagy szakértője az operáknak, előre tanulmányoztam a darab tartalmát. E célból megvettem a „Heti Műsor" 10. számát, amelyben Muszorgszkij „Hovanscsina" című operájának tartalmát megtaláltam. A színházban megvettem az „Opera Füzetek" 22. számát, amely szintén Muszorgszkij operájáról szól. Ezt is elolvastam. Már az első sorokból megállapítottam a két tartalmi kivonat közötti különbséget, amelyek közül a legfurcsábbról szeretnék beszámolni.

A „Heti Műsor"-ban négy felvonásra és hat képre osztott opera az „Opera Füzetekben"-ben három felvonásra és öt képre zsugorodott. Érthető izgalommal vártam a harmadik felvonás problematikus képét. Amint felment a függöny, megállapítottam, hogy az „Opera Füzetek" csúfos vereséget szenvedett, ugyanis az általa meg sem említett kép előadását is élvezhettem.

Még annyit, hogy az „Opera Füzetek" ismertetései az „Operák Könyve" című mű alapján készülnek. Még szerencse, hogy az Erkel Színházban nem az „Operák Könyve" szerint adják elő a darabot.

Dr. Boros Kálmán
Bp., XIII., Kádár u. 8.

Závodi helyzetkép

Tanácselnök: Büszkén mondhatom, megtettünk mindent!
Ludas Matyi: Ezek szerint el is vetettek már?
Tanácselnök: A vetés, az nem minden, kérem . . .

Vétkes könnyelműség!

Néhány héttel ezelőtt kellemetlen meglepetés érte azt a mintegy száz motorcsónak tudajdonost, akik a Május 1. csónakházban tárolták csónakjaikat.

Az történt, hogy a csónakház tulajdonosa — a Sportlétesítmények V. — kirakatta a garázsból a csónakokat a szabadba. Az értékes csónakok, kitéve az időjárás viszontagságainak, így hamarosan tönkremennek.

A Sportlétesítmények V. azzal indokolja a csónakház kiürítését, hogy azon a helyen új garázst fognak építeni. Ha így van, akkor sem szabad az értékes járműveket szakszerűtlenül, a puszta földön egymás hegyére-hátára dobálni és az örök enyészetnek átadni. A Sportlétesítmények V. talán megtéríti a kárt? — kérdi az Országos Társadalmi Motorcsónak Szövetség Technikai Osztálya.

Játékhely, vagy szemétdomb?

A Szent István-parkban hatalmas kőmedence áll, amely azt a célt szolgálná, hogy vízzel töltve, a gyerekek játszóhelye legyen. De mivel már jóideje víz helyett ~k szeméttel és kőtörmelékkel töltik meg a környék lakói, a gyermekek „haszontalan" szórakoztatása helyett a szemétdomb „hasznos" szerepét tölti be. A nagymedence és a mellette levő kisebb medence vízzel való megtöltése szépítené a parkot és a gyerekeknek is nagy örömöt szerezne, mert „csónakosdit" játszhatnának — úgy, ahogy évekig tették. Ezt a kis ügyet könnyen elintézhetné a tanács jóakarattal és — vízzel.

Táviratilag lassúbb!

Március 30-án, pénteken a kiskunhalasi postáról táviratilag pénzt akartam feladni. Amikor a szolgálatban levő postás kartársnőtől űrlapot kértem, keresgélni kezdett. Minden fiókot megnézett, de egy űrlapot sem talált. Utána a fal mellett levő ládára esett a választása. A ládában a nyomtatványkötegek halmazát rakosgatta, de az űrlap nem került elő. Tízperces kutatás után kijelentette, hogy jelenleg űrlapjuk nincs, de ez nem baj, jöjjek be holnap.

Holnap? — töprengtem magamban. Furcsa kívánság a postától, amikor a fél táviraton akar pénzt küldeni

Másnap megint beállítottam. Ugyanaz a postás kartársnő volt szolgálatban és most már keresgélés nélkül is kijelentette, hogy nyomtatvány nincs, nézzek be holnap, vasárnap, addigra biztosan szereznek. Ez már a harmadik nap lett volna, tehát, ha pénteken rendes és nem távirati úton adtam volna fel az összeget, olcsóbban és gyorsabban úsztam volna meg a pénzküldést.

Nagy Zoltán,
Kiskunhalas,
Köztársaság u. 4.

LUDAS MATYI ELINTÉZTE

A „Nagyobb láda nem volt" című bírálatért köszönetet mondok. Intézkedtem, hogy a jövőben ilyen hibát ne kövessünk el.

Heimer Jenő igazgató,
Műszer- és Irodagépkészletező V.

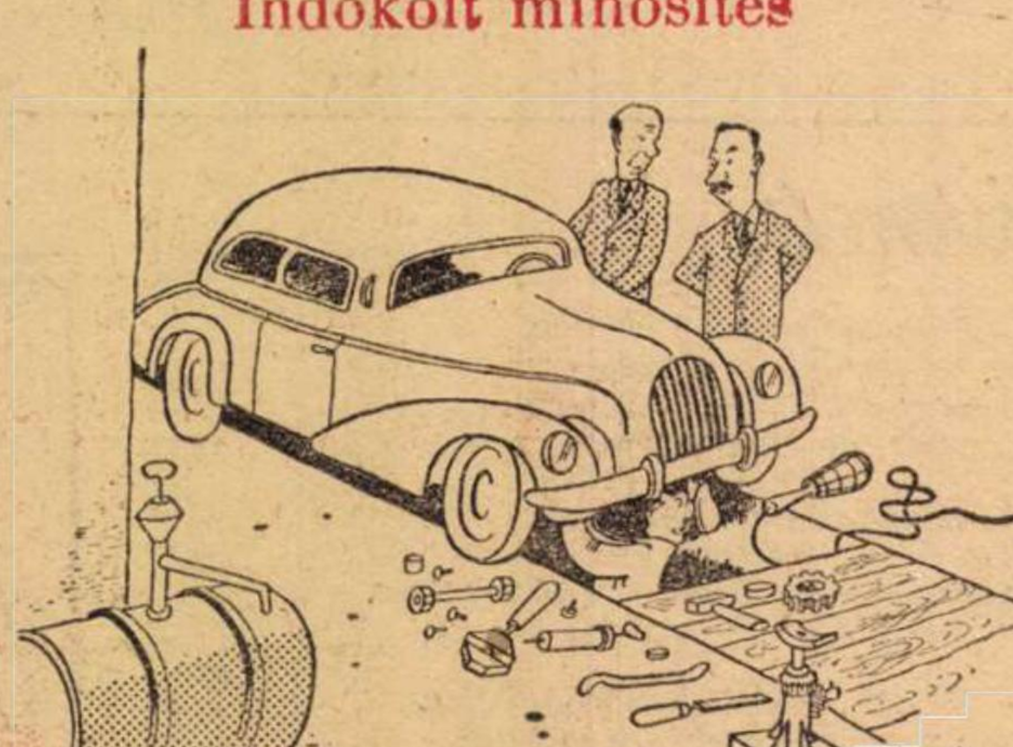
Közbenjárásodra munkakönyvemet megkaptam. Köszönöm!

Hódmezővásárhely,
Molnár József
Tanya 273.

Köszönöm, hogy ügyemben intézkedtél. Remélem, a János-kórház fogászati rendelőjében ezentúl lelkiismeretesebben bánnak a betegek idejével.

Hausladen Tivadarné,
Bp., II., Völgy u. 34.

Indokolt minősítés

— Ezt a gépkocsit nyugodtan állóeszköznek veheti, mert többet áll, mint megy . . .

Az „éberség" csúcsteljesítménye

A Lenin Kohászati Művek területén van a Villamos Erőmű Tervező és Szerelő Vállalat raktártelepe, ahol milliós értékű alkatrészeket őrzünk. Az őrszemélyzet egyik hasznos kisegítő tagja a Bobi névre hallgató kuvasz. Bobit minden évben veszettség elleni oltásra visszük, a diósgyőri Stadionban működő állatorvosi kirendeltséghez. A hűséges Bobi annyira kötelességtudó, hogy még ilyen fontos egészségügyi okból se szívesen hagyja el őrhelyét. Így bizony nincs más mód, mint pórázon odavezetni. De mivel Bobinak nincs póráza, Holló Feri bácsi, a Kohászati Művek dolgozója az oltás napján zsineget kötött a kutya nyakába, hogy így vezesse az állatorvoshoz. A gyár 11-es kapujánál a szigorú portás megállította Hollót és persze a kutyát is.

— Azt hiszi, hogy túl jár az eszemen? — kérdezte zordonan Holló bácsitól. — Korábban keljen fel, ha engem át akar ejteni!

Holló bácsi nem értette a dolgot, s ezért megkérdezte, hogy a portás elvtársnak mi kifogása van a kutya ellen: nem szabad talán a kutyát kivinni a gyárból?

— A kutyát szabad — húzta össze szemöldökét a kapu túl szigorú őre — csak a zsineget nem, amivel a kutyát vezeti. A zsinegről szállítólevél kell. Nem lehet a zsineget kicsempészni azon a címen, hogy oltani viszi a kutyát!

— De kérem . . . — védekezett elkeseredetten Holló bácsi —, a zsineget visszahozom a kutyával együtt.

— Azt mindenki mondhatja! Mi vigyázunk a rendre és kész. Vagy zsineg nélkül viszi ki a kutyát, vagy szállítólevelet hoz a zsinegről. Különben nem mehet ki a kapun!

Mit volt mit tenni, Holló bácsi búsan ránézett Bobira és visszament. Félórás telefonálgatás után nagynehezen sikerült elérni, hogy kedvenc kutyánkat kiengedjék a kapun. Előbb azonban megnézték, hogy használt zsineget tettek-e a nyakába és azt is megmérték, hogy hossza nem haladja-e meg az engedélyezett másfél métert. Szerencsére csak egy méter 40 centi volt és így Bobi elmehetett az állatorvoshoz.

KÖVESDY PÁL
Diósgyőr

A bácsalmási Állami Gazdaságban megértik

— Miért nem veted meg ezt a kukoricát?
— Sajnos, túl drága, önköltségi áron adják . . .

Válasz és mégsem válasz...

Méhész Sándor olvasónk panaszoslevelet írt lapunknak, amelyben sérelmezi, hogy Gombán rosszul tárolják a takarmányt, s az ezért rothad. A bikaistálló állapotát is kifogásolta.

A panaszlevelet a Monori Járási Tanácshoz küldtük, amely közölte szerkesztőségünkkel, hogy a panaszosnak az alábbi választ adta:

> **„A vizsgálat során megállapítást nyert, hogy a bejelentés kivizsgálása folyamatban van. De már az eddigi vizsgálat alapján megállapítást nyert, hogy a takarmány nem rothad, a többi takarmány pedig megfelelően van tárolva. Továbbá megállapítást nyert, hogy a bikaistálló körül különösebb hiba nincs."**

Furcsának találjuk, hogy bár a vizsgálat még csak folyamatban van, máris „megállapítást nyert": a takarmányt jól tárolták és a bikaistálló körül „különösebb" hiba nincs. Az olvasónak valószínűleg mégis van valami igaza, hiszen a levél szerint csak „különösebb" hiba nincs.

★

Kovács E. Vencel olvasónk azt panaszolta, hogy házhelyjuttatásával kapcsolatban tévesen akarják megadóztatni.

A Pétervásári Járási Tanács VB-titkársága a kivizsgálás eredményeként a következőket írja:

> **„Értesítem, hogy panaszát a járási tanács VB pénzügyi osztálya kivizsgálta. A kivizsgálás során megállapítást nyert, hogy a házhelyjuttatással kapcsolatos megváltási árat, akinek 10 évvel ezelőtt juttatták a házhelyet, az a pénzügyi osztályhoz, akinek még nincs 10 éve, hogy a házhelyet juttatták, az pedig a községi tanács háztartási számlájára köteles befizetni."**

Többször is elolvastuk a levelet, de képtelenek voltunk megérteni. Helyes lenne, ha a Pétervásári Járási Tanácsnál — rejtvények küldése helyett — gondosabban fogalmaznák meg a válaszokat.

LUDAS MATYI. Szerkeszti a szerkesztőbizottság. **GÁDOR BÉLA** (főszerkesztő), **FÖLDES GYÖRGY** (felelős szerkesztő), **GÁSPÁR ANTAL, TABI LÁSZLÓ** (szerkesztő) **TONCZ TIBOR** (művészeti szerkesztő).

A kiadásért felel a Szabadság Lapkiadóvállalat igazgatója. — Szerk.: VII., Lenin körút 9—11 Tel.: 222—271, 221—283. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. Terjesztik: Budapesten a Főposta Hírlapterjesztő Üzeme, vidéken a helyi hírlapterjesztéssel foglalkozó postahivatalok. Előfizetés: a Posta Központi Hírlap Iroda Vállalatnál Budapest, V., József nádor tér 1. távb.: 180—850. Negyedévi előfizetési díj: 8.40 Ft. Csekkszámlaszám: 5.170
Szikra Lapnyomda, Budapest, VIII., Rökk Szilárd utca 6. — Felelős vezető: Kulcsár Mihály. — **Példányszám: 405 000.**
KÉZIRATOT NEM ŐRZÜNK MEG ÉS NEM KÜLDÜNK VISSZA.